Ketabton.com

غانستان د کلتوري ودې ټولنې
ويمې کليزې په وياړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات ستوري

PROPERTY OF
ARIC
Established
1989

نصرالله «حافظ»

۱۳۷۸ لمریز

فروشگاه کتاب الازهر
مؤسسه نشر و پخش کتب فارسی
دهکی نعلبندی بازار قصه خوانی
پشاور پاکستان- تلفن: 2564414
E-mail: alazhar@psh.paknet.com.pk

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

نوم : مات ستوري.

شاعر : نصر الله حافظ.

خپرندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني.

د خپرونو لړ : (۱۰)

کمپوز : احمد قیس (همراه) نوید کمپیوټر، کابل.

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه.

چاپ نېټه : ۱۳۷۸ ل ۲۰۰۰ م کال.

د چاپ ټول حقوق د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې - جرمني سره خوندي دي.

بیه : په افغانستان کې (   ) افغانی

په پاکستان کې (۳۰) روپۍ.

په نوروهېوادونو کې (   ) امریکایي ډالره او یا د هغو اندول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

PROPERTY OF ACKU
8708

د خپرندويي ټولنې يادښت

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې - جرمني لپاره د ډېرې خوښۍ ځای دی چې د خپلې دويمې کليزې په درشل کې د هېواد د پېښوري شاعر نصر الله حافظ د شعرونو ټولګه خپروي.

د افغانستان د وروستيو څو لسيزو په شعري بهير کې ښاغلي نصر الله حافظ د مطرحو، يادو او نوماندو شاعرانو له جملې څخه دی؛ د هېواد د ادبي بهير زياتره لارويان د حافظ صاحب له شعرونو سره اشنا دي، د هغه شعري ټولګې يې لوستي او له هغو څخه يې خوند اخيستی دی. د هغه سليس او روان بيان او پر شعري فنونو لاسبري د ده شاعري د عامو او خاصو د ذوق جوګه کړې ده.

حافظ صاحب نه يوازې د شعر او شاعرۍ له لارې هېواد ته د کلتوري خدمت جوګه دی، بلکې له څو لسيزو راهيسې يې د شاعرۍ تر څنګ نورې ادبي د هنري ليکنې او ژباړنې هم کړي او له دې لارې يې هم د هېواد فرهنګ ته نه هېرېدونکي خدمتونه کړي دي. لنډه دا چې پنځوس کاله کېږي نصرالله حافظ د هېواد ملي ژبې او فرهنګ ته خدمت کوي. موږ په داسې حال کې چې د هېواد دې سپين ږيري شاعر او ليکوال ته د نورو زياتو فرهنګي خدمتونو هيله کوو، د لوی خدای(ج) له درباره څخه هم هيله من يو چې ده ته ښه روغتيا او زيات عمر ورکړي چې د هېواد پر فرهنګي ګلبڼ باندې نور هم لکه د يو سندريز بلبل په څېر وچغېږي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني، په کاناډا کې مېشته افغانه؛ درنه خور پېغله سپوږمۍ جرنيلي احمدزۍ هم د زياتې ستاينې او منڼې وړ بولي چې د دې شعري ټولګې مالي لګښت يې په ورين تندي ومانه او دا شعري ټولګه د چاپ جوګه شوه.

مات ستوري
او تته رڼا

ډېرو خوږو، درنو او ګلو لوستونکو!
د پښتو ادب په اسمان کې چې تاسې د کوم "مات ستوري" ننداره کوئ او تاسې یې په خپلو لوستلو بوخت ساتلي یاست، دا د یوه بوډا او سپین ږیري شاعر د زړه د هغو وینو رنګ دی چې له ډېرو کلونو را په دې خوا یې د الفاظو په لباس کې ډېر سپین کاغذونه ور باندې رنګ کړي دي.
زه د "مات ستوري" د چاپولو او خپرولو په برخه کې د هغه خوا خوږي ورور د لورېینې ډېر قدر کوم چې زما د نورو دوو شعري مجموعو (د شمشاد له هسکې څوکې او ستا د چم ګلونه) د خپرولو په چاره کې یې ډېرې هلې ځلې کړې. د نوموړو مجموعو شعرونه یې زما په اشعارو کې غوره کړي او نقل کړي دي. او د "شمشاد له هسکې څوکې" پر مجموعه یې سریزه هم لیکلې ده. زه ګران او قدردان ورور زرین انځور یادوم، چې نن سبا زموږ د فرهنګ په اسمان کې د یوه ستوري غوندې ځلېږي.
کله چې ما ته د ښاغلي انځور ژبنی پیغام زما د یوې غزلیزې مجموعې د چاپولو په باب زموږ د ادبیاتو د لارې د نه ستړي کېدونکي لاروي (محترم یون) په وسیله را ورسېد، نو ما یو ځل بیا د خپلې پنځوس کلنې شاعرۍ د زړو او نویو دوسیو د ذخیرو پاڼې واړولې او یو شمېر زاړه او نوي غزلونه مې ورته را بېل کړل، چې بیا مې هغه ګران صدیق الله بدر ته وسپارل او ورته مې وویل چې د غزلو په غوره کولو کې ته اختیار لرې، چې هر څه درته ځوان او زلمي ذوق او د وخت غوښتنې اجازه درکوي، ته به هغه غزل د دغې مجموعې لپاره انتخاب کړې چې هغه هم زما دغه خبره په ورین تندي ومنله او دا دی چې "مات ستوري" ته دا ویاړ ور په برخه شو او ستاسې د شعر او ادب مینه والو د مطالعې ور وګرځېدل.

زه خپلې خبرې رالنډوم، خو دغه خبره پر ځان لازمه ګڼم چې په دغه ځای کې اول له خپل محترم ورور ځوان اديب محقق، منتقد او معاصر مشهور کيسه ليکونکي (انځور) ښخه او بيا په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې تولنې او هم دارنګه له ځوان (يون) ښخه مننه وکړم چې مات ستوري يې د دې جوګه کړل چې د هېواد د ادب پر اسمان خپلې تتې رڼاوې خپرې کړي. "بدر" ته چې د مات ستوري د شعرونو اهتمام کې يې خپل ځان سترې کړی په دغه لاره کې ورته د لاتوفيق غوښتنه کوم، او همدارنګه ښاغلي (قيس د نويد کمپيوټر کمپوزر) ته کوروداني وايم چې د مات ستوري د کمپوز په برخه کې يې له اخلاصه کار اخيستی دی.

والسلام

نصر الله حافظ

افغانستان - کابل، تايمني واټ

د ۱۳۷۸ ل کال د ليندۍ ۵مه.

ډالۍ

خپل د غه شعرونه د هیواد ډیرې دردېدلې او کړیدلې شاعرې درنې پروین فیض زاده« ملال » ته په بشپړه مینه ډالۍ کوم او دا هم یو هغه شاعرانه غبرگون چې ما په ۱۳۶۰ هـ ش کال د غبرګولې د میاشتې په لسمه نیټه د محترمې پروین د یوه ښکلې شعر له لوستو وروسته چې ماته یې لیکلی و، کړی دی :

که مې دردونه د زړه وینې راځه
کله ناکله خو پروینې راځه
درته په لار کې غورېدلې پرتې
ږده په لیمو قدم د مینې راځه
د کوهکن زړه د تلوسو په خاطر
تپوس د حال ته مې شیرینې راځه
کورمې د زړه تش دی له غیرو څنې
درته کووم خبرې سپنې راځه
چا د بیلتون په تیغ وهلې راته
له زړه مې څاڅي توري وینې راځه
رڼا رڼا به کړي دا تور تمونه
د خدای لپاره مه جبینې راځه
دلته د ستا د زړه خبرې شته دي
نور شرم مکړه شرمګینې راځه
ستا د درانه پلو له سیوري لوګی
ای ښتنې درنې سنګینې راځه
ستا د نازونو قدر دان دې « حافظ »
ډاډه هر وخت نازنینې راځه

مناجات

الهی کرم دې خپل راسره مل کړه
په امان مې له شیطان رجیم د غل کړه

پروانه چې ستا د عشق ورته رادرومي
د وحدت څراغ زما په زړه کې بل کړه

پیمانې چې د نورونو په کې ګرځي
د زړه کور مې د هغه بزم محفل کړه

بندګي مې له قصوره خالي نه ده
دا نیمګړې عبادت مې مکمل کړه

د ګناه خیرې مې پاک کړه په کرم خپل
ورک د دې عاصي له زړه دغه خلل کړه

چې تیارې د ضلالت شي پرې روښانه
را په لاس راته د خپل رحم مشعل کړه

د ماضي او حال په فکر مې زړه شین دی
راته ښکلی نامعلومه مستقبل کړه

ستا جمال ستا د جلال له برکته
لویه خدایه تور لحد مې مجلل کړه

پرښتې ئې چې په خاورو کوي فخر
په نصیب مې د هغې مینې درشل کړه

غني خدایه چې حافظ ئې شم د عمر
ستا د ذکر دا بیان مې مفصل کړه

۱۳۷۷/٤/۱۲

نعت شریف

خاونده ! ما بلبل کړې په گلزار د مدینې
چغېږم به په گلو هر سهار د مدینې
نصیب مې که سفر کړې رب په لور د هغه ملک
بنو باندې به پاکه کړمه لار د مدینې
بتان د مکې مات شول هم قصرونه د کسری
پیدا چې په مکه کې شو سردار د مدینې
نغمې د نبوت یې چې خورې وې په فضا
په زړه باندې مې اوري نوبهار د مدینې
د زړه وینې مې سرې دي ورته پښو کې په هوس
چې ووینم په خوب کې لاله زار د مدینې
شپو ورځو د بیلتون راباندې ژوند کړلو خراب
نسیمه ! عرض مې وکړه په بادار د مدینې
له عمر نه لرمه دا آرزو په زړه کې زه
چې کاشکې وای زه خاورې په دربار د مدینې
وهي راته تو پونه د سینې تنگه پنجره کې
لیدو ته دي د زړه مارغه بې وار د مدینې
ارمان که مې پوره شو دا مې ایښې نذرانه
خیرات د سر به ورکړم په بازار د مدینې
حافظه! که د زړه سترگې دې غواړې پر بینا
توتیا ورته په مینه کړه غبار د مدینې
۱۳۳۶/٤/۱۲

د اوسیلو لښکر

چې ئې ولګید پر مخ نظر زما
په هاله کې شوه د ناز قمر زما
چې په مینه ناپیدا هم پیدا وینم
شو په کومو رنجو تور بصر زما
د رنګ ساعت ته به د حُسن بازار لوټ کړي
کړي یرغل د اوسیلو لښکر زما
میني هومره لوړ پرواز سره آشنا کړم
د عنقا له پره بر شو پر زما
دا خو کار د مینتوب ته حیراني ده
بخته ! تا راوستل څه په سر زما
ما به وي د ستا پوښتني ته لېږلي
که ته وپوښتې له چا خبر زما
امتیاز د دورنګی له منځه لاړه
تور او سپین د زړه کړه لوټ دلبر زما
قافلې د تورو زلفو به اوس لېږدي
راختلی د اُمید سحر زما
د حافظ د میني درد کې خوشحالي ده
داچې خاندي د زړګي پرهر زما

۱۳۳۲/۱۲/۲۵

د اُمیدونو سحر

په تورو زلفو کې مې سپین مخ د دلبر پټیږي
که نرئ وریځ کې د آسمان په لمن نمر پټیږي

زه ئې په نیمه لار کې پریښودم د ژوند د اوږو
په رڼا ورځ رانه د زړونو سکندر پټیږي

د مینې اور به مې مستي د جهان وسوزوي
کله په دې تنګه سینه کې د اشرر پټیږي

چې ئې کتلي ستا د اوښکو ملغلرې پرمخ
ځکه له شرمه په سیپی ورنه ګوهر پټیږي

د بلبل مینه خدای پیدا کړه د ګلونو سره
په سرو لمبو کې خوښ اوریښتی سمندر پټیږي

په اوسیلو مې داسې ستا زلفی پلو لاندې شي
لکه ماران چې د هودې له پاړوګر پټیږي

جانانه ! وایه مینه ستا به څنګه پټه کړمه
کله په سر باندې زخمونه د خنجر پټیږي

حافظه دا دبیلتانه شپه به سبا شي آخر
څو به د ستا د امیدونو سپین سحر پټیږي.

۱۳۳٤ کابل

ښه دی

یوه ئې مینه یو مې یار ښه دی
یو ئې د سپینې غاړې هار ښه دی
چې مې د هیلو غوټۍ وغوړوي
د تور شپې څنې سهار ښه دی
چې وي تازه باغچې د حسن په کې
په موسمونو کې بهار ښه دی
چې سره گلونه وپه جم او جوش کې
جوړ د بلبلو پرې چیغار ښه دی
بس دی د صبر تنی ژر وشکوه
مینه کې کله انتظار ښه دی
چې د آشنا د کور په لور دې بوځي
د یار په مینه کې ربیار ښه دی
ماته د نورو له گلونو څنې
جانانه! ستا د سیمې خار ښه دی
وطنه! ستا د ننگرهار په سیمه
ماته له ټولو چپرهار ښه دی
شه حافظانو کې دیره حافظه
مړشه همدلته دې مزار ښه دی

۱۳۳۰

نه غواړم

بلد په لاره یم رهبر نه غواړم
زه د خپل سر لپاسه سر نه غواړم
ځم د ازل د رهنما په نظر
هغه نظر ته بل نظر نه غواړم
چې حشه بهبود په کې د مینې نه وي
دغه کتاب هغه دفتر نه غواړم
چې په کې پروت نه وي خیرات د حسن
خالي کچکول د قلندر نه غواړم
چې یې د یار په سرونه ښندمه
بې نوا ښه یم سیم او زر نه غواړم
د حق ویلو نه چې ژبې تړي
دغه جادو دغه منتر نه غواړم
چې په کې ځیرې وي د زړونو جامې
هسې برات هسې اختر نه غواړم
چې مې د زړه سپیلنې نه کړي لوګې
دغه بې سوزه شان مجمر نه غواړم
دا د غرور مانې چې نه کړي لمبه

آهـــه ! پــه تاکې پــټ شـــرر نـه غـــوارم
د حـــق پــه لاس کې چـــې ونـــه ځليـــږي
ايــښــې پــه تيکـــې کې خنجـــر نـه غـــوارم
د بـــري تـــوغ چـــې پـــرې ونـــه رپيـــږي
هغـه مــات شـوي وران سنگـــر نـه غـــوارم
کـه مې پيــدا کـــړه د زړه ورکـــه ميـــنه
نـــور بـــه ملکـــونه در پـــه در نه غـــوارم
په خپــلـه ځــالــه پاچـــاهـــي کـــومــه
چې نور پرې ښکار کړم بــال و پــر نه غـــوارم
کـه شــي د چــا لـه شـينـــکي خــالـه قـربان
کـــه ســـر مې ځــي تاوان د ســر نه غـــوارم
چې ځـان را ياد کـړي او جـهـان مې هيـــر کــړي
زه «حــافـــظ» دغــسې هنـــر نه غـــوارم

۱۳۳۶/۵/۱
پښتني تجارتي بانک

د اجل تبه

چې کوږ شمال دې په وربل راشي
په زړه زما د غم غوبل راشي
چې اوسیلي دې تش له خولې نه وځي
نو په ما تبه د اجل راشي
په تروه تنده چې را وګورې ته
غم له ما تمه سره مل راشي
بیلتون دې اوردی دم په دم مې سوزي
ستا په وعده یو څه تسل راشي
ځان آئینه کې هغه وخت وګوره
چې دې پرمخ د زلفو ول راشي
درنه به پته کړم ادا د سترګو
که چیرته ما ته د غلا چل راشي
په زړه مې ډیر څه درته ګرځي ګرانه
خو ګه په خوله دغه ویل راشي
شوم پښیمانه په دې کړې رندی
نه چې په مینه کې خلل راشي
حافظ چې ستړی په فراق کې شمه
د زړه دمه مې په غزل راشي

۱۳۴۲/۲/۱۴

د اوښکو کاروان

ستا د سرو شونډو شفق او د سپین مخ آسمان مې خوښ شو
ځای په ځای خالونه ستوري کهکشان پېزوان مې خوښ شو
چې رسا ویشتل په زړه کړي د کږو بڼو په غشو
او ګوزار ئې خطا نه ځي د ابرو کمان مې خوښ شو
ښه چې ستا د تورو زلفو سلسلې مې زولنې شوې
که له قیده مراد داوي یم رضا زندان مې خوښ شو
د وصال متاع به راوړي پس له ډیرو خته بیلتونه
په زېړ مخ د ترمو اوښکو راروان کاروان مې خوښ شو
چې نرګس دې مستې سترګې شرموي له ډېره خیاله
د جنت ګلشن به څه کړم د ښکلا بوستان مې خوښ شو
که د سر په بیه وشي پرې به واخلمه ستا مینه
له سرې ګټې نه تیر یم د عشق تود تاوان مې خوښ شو
ستا په غاړه امیلونه په کې رنګ په رنګ ګلونه
زما سوي ارمانونه دریده ګریوان مې خوښ شو
خوله پیاله د سرو شرابو صراحي په شانته غاړه
د ملالو سترګو زېب کې د خمار توفان مې خوښ شو
په محفل کې د رندانو چې د عشق د میو ویش کړي
ساقي ډکه پیاله راکړه د جنون جهان مې خوښ شو
د حافظ په سوي زړه کې بې له سوزه بل څه نه شته
چې له سوز او درده ډک وي نو هغه بیان مې خوښ شو

شریکه دنیا   کابل - ۱۳۴۳

خوار حسن

په شکیدلي گریوان زانګي جړې زلفې پریشانې
شوې د خوار حسن کتوته د جهان سترګې حیرانې
د هوسی په شانته سترګې ، د نظر د ښکار له ویرې
د سپین مخ په ورشو ګرځي وارخطا او سرګردانې
له ښوئې د ګوهر ودانې اوري خوارمان چې
دې د اوښکو ملغلرې نابیناوته ؤ ته ارزانې
د ګرو وروځو باتورئې د تندي په چګس ناست دي
وزرڅنډي ښکار لپاره خوري د زړونو غزالانې
خوله سیپۍ غاښونه دُوردي خود قدر بازار وران دی
د آهونو قافلې ئې په سپیر و شونډو روانې
مورنی ژبه ئې خوله کې په پښتو کوي خبرې
په پښتو ورسره کاندي ؤږ نازونه اداګانې
زنګ وهلی سپین چارګل ئې هسې زیب کوي په پوزه
ننداري ته ئې دریدلي په حیرت کې دي ښاریانې
ښکلې زنه ئې منه ده پرې پرته د خوارۍ دوړه
وچې شونډې ئې په غم دي هم د ګل غوټۍ خندانې
په زاړه څادر کې نغښتې د ښکلاو پرښته ده
ځای لري د زړه په عرش کې په غمزو کړي غزاګانې
د مزدورې ابي لور ده پلوشه جوړه د نور ده
ساده حسن ته ئې پسخېږي په ارم کې ښاپیریانې
د خوا رحُسن ترانه ده څه غمژنه افسانه ده
په رښتیا چې دا خبرې په حافظ دي ډیرې ګرانې
د میزان میاشت ۱۳۴۳

د وصل باده

چې په کام د محبت کې یو کرت سړی ناکام شي
د پخو میو په باغ کې د نصیب نظر په خام شي

په محفل کې ورته راوړي ساقي ښه شراب د مینې
د قسمت چاروته گوره چې چپه ئې لاس کې جام شي

د بیلتون په ترخوباندې لذت مومي کار د مینې
دغه کیف به په کې نه وي که د وصل باده عام شي

د کیمیا اثر ورکړی خدای نظرته د نمر مخو
توري خاورې پرې سره زرشي چې ئې هر پلوته پام شي

کور مالت به تول له مخې ستایه وال کړي د خپل حُسن
شاه لیلاکه نن له خیاله مازدیگر پورته په بام شي

د هوښیار مارغه په خیر به په سل لومو کې راگیر شم
زمانه راته له سترگو په قدم قدم کې دام شي

لیوني دیار په زلفو کې ورلویږمه یارانو
په ښه بوی باندې رغیږي خلک وائي چې سرسام شي

زه حافظ په هوډ ولاړیم ان د مرگ تر پولو پورې
که د ژوند تنکی غرمه مې په همدې گړی ماښام شي

۱۳٤٥/٤/۲۰

یوه موسکا

ای ربباره راته وایه چې دلدار مې ؤ کـه نه ؤ
چې له ځانه راته ګران دی هغه یار مې ؤ کـه نه ؤ

چې د زړه غوټۍ مې ګل کړي د وصال په نسیم باندې
دې خزان وهلي ژوند ته نوبهار مې ؤ کـه نه ؤ

زړه ئې واخسته له مانه چې یوه موسکا ئې وکړه
هیڅ له ځانه خبر نه وم چې اختیار مې ؤ کـه نه ؤ

زه د عشق په کار او بار کې د وفا سره آشنا یم
چې ئې خوی مو دام جفا ده جفا کار مې ؤ کـه نه ؤ

چې زما د خولې خبرې وې په ساه ورته ارزانې
په بازار د محبت کې خریدار مې ؤ کـه نه ؤ

څه چې وائې راته وایه د حافظ له خوارې مینې
د بیلتون په سرو لمبو کې تارکرار مې ؤ کـه نه ؤ

۱۳۴۸/۲/۱

د غازي منت

په داسې مخ به کوم نيک بخته خوله ږدي
چې منت لا د غازي هم په ځان نه ږدي

که مطلب يې ترې زما خواشيني نه وي
په سپين مخ ځله د ناز خالونه شنه ږدي

خورې شوندې تريخ نظر دا څه دستور دی
چې په يوځای د خوږو سره ترخه ږدي

چې له خياله په شالاړه شي وخاندي
بويه داچې مې ملهم په زخمي زړه ږدي

ليندۍ وروځې ئې سم دم ويشتل په زړه کا
د بڼو غشي که ډير په کې کاره ږدي

زه ئې خاص ستا د غمزو اشاره بولم
چې رقيب مې په هرځای کې پل په پله ږدي

۱۳۴۹

بې سازه سوز

ستا یوه موسکا به په جهان باندې ورنه کړمه
خدا یېږو چې دا گټه به په زیان باندې ورنه کړمه
کېږي مې چې تا سره د مینې راز و نیاز په کې
زه به د غه شاړه په بوستان باندې ورنه کړمه
ایښې چې پرې تا د ناز مکیزډ ک قدمونه دي
دغه خړه خاوره به آسمان باندې ورنه کړمه
کومه خوشبوئي چې ستا د څنو یوه تارکې ده
مفته به ئې د مشکو په کاروان باندې ورنه کړمه
مینې لیونی څه چې د ستا په لیونتوب کې دي
هغه هوښیاري به په لقمان باندې ورنه کړمه
مه راوړه په مینه کې دارو طبیبه ! خیر یوسې
دا بې سازه سوز به په درمان باندې ورنه کړمه

۱۳۵۰/۵/۱۶

د زلفو جهان

په کومه ژبه صفت وکړم د جانان د زلفو
مائې په زلفو کې ليدلی بل جهان د زلفو
چې ئې بيگاه د چا پرمخ د زلفو شپول ليدلی
سپوږمۍ د خواست ځولۍ خوره کړه په اسمان د زلفو
څوچې زنځير او زولنې د زلفو ونه گوري
په خود به نه شي په هيڅ رنگ ته ليونيان د زلفو
اغياره زه ئې خوی او بوی د کفر څه پيژنم
يم ساده د له سپين سپيڅلی مسلمان د زلفو
ژوندون هغه دی چې په وصل کې د زلفو شي تير
قايم قيامت کاندې په ما باندې هجران د زلفو
تارا په غاړه کړلو اوس د تورو زلفو زنار
ما قبول کړی لا د وخته دين ايمان د زلفو
زه چې دا زلفې زلفې وايم عبادت ئې گڼم
خدای هم په خپله صفت کړی په قرآن د زلفو
په هر سهار چې د سنبل د زلفو ذکر کوي
لري په غاړه د عشق لومه بلبلان د زلفو
جانان له ما تاوان د خپلو ماتو زلفو غواړي
په سر او مال به شي پوره کله تاوان د زلفو
خدايرو چې زړه به د زاهد ورپسې بوټ ووځي
په کومه ژبه چې حافظ کړی بيان د زلفو

۱۳۵۰/۱۱/۱۰

یوه دره ده

دی وطن د ښـــا پیـــریو د ښکلا یوه دره ده
د سپین غـره په لمن وېره په رښتیـا یوه دره ده

چیني تا ندي د خـور غـاړي گـودرونه ئي ودان دي
مـازدیگر ئي د کـتـــو دی تماشـا یوه دره ده

نیمـه شپـه ئي له دیرونه د تپـو آواز چگیـږي
د ستـــار په زیر او بم کي جـان فـزا یوه دره ده

گـوري وني گڼ باغـونه جنتي میـوي په کي دي
چي سیل بین په کي خوشال وي بس همدا یوه دره ده

گل کڅونه په کي شته دي رنگ په رنگ په کي گلونه
د بلبل له نغمـو ډکـه هر سبـا یوه دره ده

د زره غـوښـه هر میلمـه ته ورکـوي په خپله خوښه
ده مشـهـوره میلمـه پاله له پخـوا یوه دره ده

د سپین غره سړي اوبه ئي جوړ د رمل د رنځورانو
په هوا کي ئي شفـا ده خـوش هوا یوه دره ده

د نسیم ورمه ئي څه ده په کي پروت د مسیح دم دی
د قـدرت له رنگینیـو جـوړه بیـا یوه دره ده

محبت مینه ئي زړو کي تل ژوندی پائي په مینه
د وحـدت د نور په وړانگـو کي رڼا یوه دره ده

یوه ښکلي شان ورشوده په کي گـرځي غـزالاني
سراسر ډکـه له عشقـه او صفـا یوه دره ده

ب يې مينه ، بوټي مينه ، هوا مينه فضا مينه
د مجنون د مينې کور دئ د وفا يوه دره ده
غم ئې کم شي چې څوک ورشي تود بازارکې د حسن
په د حسن سوداګره ! د سودا يوه دره ده
د سپين غره د سپينو واورې سپينې وړانګې را خپريږي
پرې مين د آسمان نمر دی په دنيا يوه دره ده
باتوران او شاهينان ئې لا له ښکاره ستړي نه دي
شاهبازان ئې مودام څرخ خوري په فضا يوه دره ده
د هنر او ادب بزم په کې پاتې دی تل ګرم
د محفل د يوه ئې بله نا آشنا يوه دره ده
تو له شپه د اسمان ستوري هم د دې ښکلا ته ګوري
د سپوږمۍ زړه په کې خوش وي دلکشا يوه دره ده
چې جرار ، بيدار ، بينا يې ښکلا وار په وار ستايلي
د حافظ د ژوند جونګړه څه زيبا يوه دره ده .

۱۳۵۲ کابل

چپرهار

د غم سندرې

قلم مې نه لیکي که لیکي نو د غم سندرې
چې مې لګیږي شپه او ورځ په غوږ د بم سندرې

چې په سرو وینو کې لمده ده د وطن جامه مو
کله راځي زما په خوله د جام جم سندرې

وخت را نه تیر شو د خوښۍ او خوشالۍ د سرود
دي په سُر شوي په هر ساز کې د ماتم سندرې

خوښي د روغو زړو نصیب شه زه ناروغه یمه
ما ته منظور دي د درد ستا د خواږه چم سندرې

ای د تقدیر کاتبه تا نه به ګیله څه کوم
ما ته د مخ په پانه تل لیکه د نم سندرې

وه دا د نیا به اوښکې اوښکې له ماتمه ورته
که اوریدی شوی چا په هجر د شبنم سندرې

پام کوه پام رباب د روح ته مې چې لاس رانه وړې
شي به یې جګې له هر تاره د ماتم سندرې

«حافظ» خولاړو کده ئې بار د ارمانونو کړله
اوس به څوک وایي درخوته د آدم سندرې

۱۳٦٤/۳/۳۱

شاه شهید کور کابل

د پتنگانو محفل

بلو و شمعې پتنگانو ته محفل جوړوو
د مينې سوو ليونيانو ته مقتل جوړوو
چا کړي څه څوک به کړي څه او لا به څه کوي څوک
موږ شاعران يوځان ته بزم د غزل جوړوو
موږ د دنيا او د عقبا د جوړيدلو نه يو
د شعر پيغلې ته په نوي رنګ وربل جوړوو
موږ د ابد د ناکردو ميړني نه يو دومره
سپيره تندي کې ورانې ليکې دازل جوړوو
غمازه تا ته مبارک شه دا د محکمې دوزخ
د کهکشانو ملک ته موږ لار د منزل جوړوو
داچې خزان باغچوکې ګرځو د ګلونو پسې
ښکلي کوو ورباندې څلي د بلبل جوړوو

۱۳٦٤/۷/۱۱

کورشاه شهيد

د نظر براق

د نظر د براق واګي دې لږ تم کړه
عرش د زړه مې مشرف په خپل کرم کړه

د سرو اوښکو پسرلیه ورندی شه
دا خزان باغچې مې ګل په خپل کرم کړه

زما خیرې ګریوان پریږده چې وې خیرې
را په یرغه خوشحالي د ټول عالم کړه

زه د مینې مانو ګی یم پروامه کړه
د الفت د رباب دې دې خواته راسم کړه

د وصال په لاس د سمال د عطا واخله
پرې مې وچ د بیلتانه د سترګو نم کړه

چې دې وخوړم د زلفو په منګورو
د سرو شونډو پاڅو ګره اوس مې دم کړه

ډیر غمونه په ما را غلل ته چې لاړې
په راتلو دې د حافظ نه لرې غم کړه

۱۳ / ۸ / ٦٤

د جمال تصویر

د بیلتون اوښکې مې داغونه په ګریوان پاتې شوې
د زړه کیسې مې په کوڅه کې د جانان پاتې شوې

دایې تصویر دی د جمال لړ را په خود شه عقله
د آئینې غوندې چې ته ورته حیران پاتې شوې

حسن بدل مینه بدله شوه سنګار بدل شو
لاړې کیسې ستا د نتکې او د پیزوان پاتې شوې

د سبا ستورې څه بې ځایه راختنه وکړه
ستا د ګیلو مانو خبرې مې آرمان پاتې شوې

مینه به اوس د رته د غیرې نه جنت جوړ کړې
چې په مالت د لیونو څیرې ګریوان پاتې شوې

اوس جنازې پسې دې ږواره شکلې منډې وهې
حافظه! ته چې تل د حسن ثناخوان پاتې شوې

۱۳۶۶

د بغداد په لور

روان يو له کابله د بغداد په لورې ځو
ديدن ته د چا ښکلو د مراد په لورې ځو

شو دلته مو له څرمې فريادونه بې حاصل
د وخت له بې دادينه ځو د داد په لورې ځو

زيارت به هلته وکړو د نجف او کربلا
د مينې او وفا د ټينګ بنياد په لورې ځو

سلام ته به په سترګو ځو د غوث ثقلين
نابناد زړونه به ښاد کړو چې د ښاد په لورې ځو

مونده ګونديې ارمان کړو د بابل په خرابو کې
تاريخه! ستا د ستر برم د ياد په لورې ځو

کيسه به را تازه کړو د هاروت او د ماروت
ای عشقه! ستا وعدې ته د ميعاد په لورې ځو

دربار کې د امام بوحنيفه به وکړو عرض
د مينې طالبان يو دا ستاد په لورې ځو

مرشده لاس مو نيسه چې مويونسي دجله
ده څومره نيک مرغي چې د ارشاد په لورې ځو

۱۳۶۶ لړم ۲۸

د زړه زور

ورو په ورو باندې کمېږي د زړه زور مې
اوبه کېږي اوبه کېږي د زړه زور مې
د فراق په کندو کله د ختو دی
هسې رنګ رامعلومېږي د زړه زور مې
چې خزان مې شو میلمه په باغ د عمر
لکه ګل غوندې رژېږي د زړه زور مې
په څنګ شوی چې د ژوند له ګیرو داره
په خپل ځان باندې پوهېږي د زړه زور مې
چې هر څومره جفا پورته ځي د دهر
هومره ښکته ښکته کېږي د زړه زور مې
چې لیدلی یې د چا د مخ ډیوه ده
د پتنګ غوندې سوزېږي د زړه زور مې

۱۳۶۵/۱۱/۵

کورشاه شهید

PROPERTY OF ACKU
3707

ځي او راځي

دا ځــو کـــالـه خــو پـه غم ځي او راځي
پـه قـــريـاد ويـر او مـــاتـم ځي او راځي
نوروز ځـــه دی بـدرگـــه ورســـره هر کـــال
درد او غـم پـه هـر قـــــدم ځي او راځي
بي يـارانـو بـه د زړه خـــوښي پـه ځـــه وي
پـه زړه ځـــــريـکي د الـم ځي او راځي
خـنـدا وچـه ده د شـــونـډو پـه مــــالـت کې
پـه هـر مـخ د ســتـــر گـــو نم ځي او راځي
د ښـــادي د ســـاز نغـمــه ده چـرې شــوې
انـــگـــازې د تـــوپ او بم ځــي او راځــي
گـــلان مـــړاوي پر بـلـبـلـو مـــاتم جـوړ دی
پري د ســـرو لـمبـــو کـــرم ځي او راځي
لا زمـــا د زړه د گــل بـوټي خـــزان دی
پـســـرلی مي گــــه پـه چم ځي او راځي
چې زمـــا د زړه د بڼ بـلبـل خـــامـوش دی
پـسي ســـاه مي دم پـه دم ځي او راځي
چې د ښـکلي مخ رنـا يې لمر کي نښــ...

OUKJA

نو په ستر گو مې تور تم ځي او راځي

سره اوروونه يې په سر باندې بليږي

پر ګښنې د بني آدم ځي او راځي

لکه سيوری مې د مساز د وطن غم شو

د م قدم راسره سم ځي او راځي

لا به نور ستا د هجران غمونه راشي

ګرانه تر او سه خو لا کم ځي او راځي

په کې خوند ستا د پايزبو د شرنګ نشته

بنا پيرۍ که دارم ځي او راځي

د ځواني احساس پرې نه ناځي مطربه

ستا نغمې په زير او بم ځي او راځي

دې شکولې ورته چا اميل د غاړې

په ژړا مې چې صنم ځي او راځي

زړه تک تور دی د رقيب خو په ظاهر کې

د دوستۍ په خوله قسم ځي او راځي

د سپين غرغوندې مې زړه ورته ولاړ دی

که پرې وريځې د ستم ځي او راځي

۱۳۶۷/٤/۲۵

نپوهیږم

د بهار ښکلي رنګونه ؤ رنګونه
ورسره د عشق سازونه ؤ سازونه
که اغیارو په کې خار کرلي نه وای
دا وطن به اوس ګلونه ؤ ګلونه
په دیدن به د چمن بلبل نه مړېدلو
مستي څه عجب وختونه ؤ وختونه
سترګې څه وې د وطن د هرې پېغلې
د شرابو ډک جامونه ؤ جامونه
هر سړی د ژوند په قدر ؤ خوشحاله
ورکه له څېرې تول غمونه ؤ غمونه
ژړا نه وه فریاد نه ؤ غوغا نه وه
له خوښیو ډک کلونه ؤ کلونه
حافظ وایي دا دوزخ ورته چا جوړ کړ
د جنت غوندې باغونه ؤ باغونه

۱۳۶۷/۱۲/۱۰

د راډیو لار

ارمان

تالا ترغي شول د چمن گلونه ورژیدل
زما د میني د گلشن گلونه ورژیدل

چي په خوږو يې صفت کاوه د چا د حسن
په باغ او بڼ کې د سوسن گلونه ورژیدل

ښکلا د پیغلو د وربل او د زلمو د شملو
لا په زموږ د وطن گلونه ورژیدل

باد صبا چي خبر ورکړ د شیریني د مرگ
تازه په وینو د کوهکن گلونه ورژیدل

نور زلیخا ته څه شي پاتي د ویلو نشو
چي د یوسف د پیرهن گلونه ورژیدل

که زر سپرلی راشي حافظه وبه نه غوړیږي
که دي داخل ته د سخن گلونه ورژیدل

۱۳۶۷

د دیدن خیرات

نن دې سترګو کې د کوم شراب مستي ده
چې راغلې مې په زړه هسې سستي ده

ستا ترخې سپورې زما خوږې د نورو
یاره ! دا څه محبت څنګه دوستي ده

ساقي ستا د منت بار په ولونه وړم
دا باده زما په لاس کې «الستي ده»

پیدا شوی له ازله یم سرلوړی
د غماز غوندې مې کله زده پستي ده

د دیدن خیرات ژر ژر ویشه په خوارو
د خیر کار کې په کار هر کله چستي ده

مبارک دې د ښکلا هستي تل اوسه
را په برخه تل مودام ماته نیستي ده

ای د حسن زبردسته رحم بویه
د حافظ خواري د عمر زیر دستي ده

۱۳۶۸/۲/۱۰

رادیو انصاري واټ

زما ځواني

ځواني وه څه د خوب کتل ؤ چې بس تيره شوله
يا خود ستر ګو رپول ؤ چې بس تيره شوله
وي څه تغبير به دا زما د نامرادۍ ځوانی
په سرو لمبو کې سوزول ؤ چې بس تيره شوله
که وه د چا ځوانی په خُم کې د شرابو ډوبه
زما په غم کې ډوبول ؤ چې بس تيره شوله
يوه غمژنه حادثه وه د بهار په موسم
د سرو غوټيو ريژول ؤ چې بس تيره شوله
شاعري څه وه لږ ساعت د چا د زلفو په تال
د څو خيالونو زنګول ؤ چې بس تيره شوله
مينه وه څه پرته له دې چې د زړه وينې وخورم
د زهرو ګوټ ؤ تيرول ؤ چې بس تيره شوله
وصل ؤ چيرته وه به دا د يار د هجر شپه
په سر د غرونو اړول ؤ چې بس تيره شوله

۱۳۷۸/۲/۱۴

راډيو لار

د زړه کعبه

اوس به د مینې ګلې سم ورانیږي
خال په تندي چې د صنم ورانیږي

ګریوانه ډوب دې ګرم توپان د اوښکو
د میږي جاله په شبنم ورانیږي

ورنه راتاودي تور پیلان د وحشت
کعبه د زړه مې دم په دم ورانیږي

ګومه دنیا چې اوسیلی ورانوي
نه په ګولۍ او نه په بم ورانیږي

زورېږي زما د عشق په ولو راځي
د چا پرې څه که زیات او کم ورانیږي

خزانه! ستا د بې رحمۍ له لاسه
باغچې د ګلو چم په چم ورانیږي

څه خودي شوي د درخو په وربل
نغمه رباب کې د آدم ورانیږي

۱۳۶۸/۴/۱۴

د راډیو لار

د عشق کعبه

که زمانه ضیته له ازله اوسي
ستا د ښایست دیوه دې بله اوسي
چې د ښېو خبرې ژبه وکړي
غماز دې ورک له دې محفله اوسي
کعبې د عشق ته چې لار جوړه نه کړي
پښې مې دې پاتې له منزله اوسي
چې پرې توده وي هنګامه د مینې
اور مې د پورته له ګوګله اوسي
زه غروروم سترګې په لاره ورته
چې راستانه ستا له درشله اوسي
چې مې منظوره قرباني شي د سر
بخته! هغه ساعت به کله اوسي
توبه د هغه اوسیلی له تاوه
چې رابهر د زړه له تله اوسي

۱۳۶۸/۵/٤

راډیو

داڅه وشو

داڅه وشو دا څه کیږي څه به وشي
گرانه یاره! یارانه خو داسې نه شي
ای زما د رنغ طبیبه راته وایه
دا غمو خوړلی زړه به څنگه ښه شي
زه خو ستا د مینې اوربل په سر گرځم
ته زمانه ما نړیژن گرځې په څه شي
ستا د سترگو یوبانه دې هم کوږ نه شي
خیر که غشي مې لګ شوي ترې په تشي
غوړیدلې مې لیمه درته په خاورو
نه چې ستا تلې په خاورو کې سپیره شي
بیا به دا د عشق غوغا نه نه وي کوڅو کې
که د مینې لیوني چرته ویده شي
ته به څه کوې د مینې آدم خانه!
که درخو د پښتو بل چا ته واده شي

۱۳۶۸/۶/۱۲

راډیو انصاري وات

د رڼا څرک

څرک د رڼا ته انتظار کاږم
تورو تیارو کې د ژوند لار کاږم
چې مې یو ګل نشته د ژوند په بڼ کې
منت به څله د بهار کاږم
هیڅوک په غم راسره نه شو شریک
په یوه سر دغه ناتار کاږم
وران کړي څو څله باران د اوښکو
چې په کاغذ دغه اشعار کاږم
چې مې ترڅو قلم په ګوتو کې وي
نوم د جانان به پرې بار بار کاږم
حافظ ګلونه ټولووم د شعر
غاړې ته ستا د ګلو هار کاږم

۱۳۶۸/۸/۲۹

شاه شهید کابل

د مینې راز

لکه چې خوار وم هسې خوار پاتې شوم
ستا د دیدن په انتظار پاتې شوم
نوز د وصال منزل ته ورسیدل
زه د بیلتون په نیمه لار پاتې شوم
طبیبه ! راغلې لاړې څه دې وکړل
زه لا هم هغسې بیمار پاتې شوم
په اوسنې بهار کې ګټه نشته
خوشې په تمه د ربار پاتې شوم
د زړه باغچه مې لا خزان پرته ده
هسې په هیله د بهار پاتې شوم
د مینې راز مې پوره ونه ساته
داچې رسوا په سردار پاتې شوم
صیاد تړلي دي وزرې راته
چې بې نصیبه له ګلزار پاتې شوم
فریاد د خوږ مې چاته ونه رسید
که تر سبا پورې بیدار پاتې شوم

د خپلو اوښکو په تاو ښه پوخ شومه
لکه کباب په تنره انګار پاتې شوم

نرخ يې له غمکي نه آسمان ته وخوت
زه چې د حسن خريدار پاتې شوم

ملګري تول منکر د ميني نه شول
بس خو يوزه په کې اقرار پاتې شوم

آسمانه ! ستا د بې رحميو ځنې
د زره له زوره وار په وار پاتې شوم

جنون نه غوږ مې ستا په غږ اېښی دی
ناست يوې څنګې ته تيار پاتې شوم

دربار د حسن ته يې ونه غوښتم
داخو په لسه د اختيار پاتې شوم

بې نياز مې نه اخلي د پيازو په نرخ
د بې عرضيو په بازار پاتې شوم

۱۳۶۸/۹/۶

د وحدت شمع

اقبال چې د اقبال په براق سپور راغی محفل ته
مستي راغله جذبه راغله او شور راغی محفل ته

بې واره يو پر بل پسې جامونه تشوي
قربان دې شم ساقي عجب مې خور راغی محفل ته

زاهده ! اوس دې تينګه کړه پګړۍ د تعقل
د مينې ليونی چې نن سرتور راغی محفل ته

دارو ورسره شته د بې خودی د رنځورانو
طبيب غوندې حبيب غوندې غمخور راغی محفل ته

چې وې ليدله بله دلته شمع د وحدت
پتنګ غوندې د مينې سوی سکور راغی محفل ته

ګوتيلې يې پوره ؤ د ازل په پيمانه
له ځانه بې خبر غوندې نسکور راغی محفل ته

اوس تينګه ميکده کړه چې خمونه چپه نه شي
د ځيرې ګريوانونو کلی کور راغی محفل ته

راځه ښکليه ! دلته چې هرڅه دي ښکلي ښکلي
لتا سره د رڅار شم ښايست نور راغي محفل ته
حافظه! ساز د روم او د تبريز او د خيبر
يو ځای شو د زخمي زړونو ټکو راغی محفل ته

يادونه : د ۱۳٦۸ کال د روژې د مياشت ۸ شپه خوب وينم چې د يو شمير روحاني او عرفاني شخصيتونو ترمنځ استاد حمزه شينواری ناست او د سلوک او تصوفي ادب په باب خبرې کيږي چې په دې کې له کومې خوا ډاکتر علامه اقبال رابنکاره شي . د هغه په راتلو د ټولو سترګې د هغه خواته واوړي . په دغه وخت کې استاد حمزه ماته ووايي چې حافظه ووايه د اقبال په استقبال کې يوڅه ووايه چې د استاد د دغې وينا سره سم زما په خوله د پورتني غزل مطلع راشي.

د اوښکو باران

باران د پسرلي سره ګلونه راوريږي

ګلونه راوريږي او رنګونه را وريږي

د تالندې برېښنا د تنګ تکور په انګازوکې

په کمانو بوتو بورنګ ته حسنونه را وريږي

تول خلک خوشالي کړي نه پوهيږم چې د اولې

په ما غريب دلي دلي غمونه را وريږي

فرياد له هر کوره پورته کيږي شپه او ورځ

زمونږ په کلي کور باندې غمونه را وريږي

حافظه! که په نورو شي باران د سرو ګلونو

زمونږ په سرو باندې اورونه را وريږي

۱۳۶۸/۱۲/۱

د چا یادونه

په زړه مې بیا د چا خواږه یادونه راوریږي
یادونه راوریږي که ګلونه را وریږي

ماوې چې به یوازې اور د ځمکې په مخ بل وي
آسمانه ستا له سترګو هم اورونه راوریږي

خوښي ده خوشالي ده د دنیا په کور او کلي
دا خوار کلي زمونږ دي پرې غمونه را وریږي

څوک مري له دېرې لوږې پرې خواري د ځنکندن ده
په چا د من سلوا نعمتونه راوریږي

زما د هیلو ځاله به پرې ولې لمبه نه وي
شپه شپه سکروټې بارانونه را وریږي

ته ناست اوسه په امن کې د شیش محل خاونده
زما په خواره خونه دې بمونه راوریږي

په مونږ خو تل راتلونکې مرحلې دي د زحمت

ای ربه ! دا په چا ستا رحمتونه راوریږي
یوځه خود دیدن باران په دې خوا کړه راستون
اشنا په زړه مې دېر ستا دیدنونه راوریږي

زه نه یم شرابي په بل پلوې اړوه
له ستر گو دې قربان شم ترې جامونه راوریږي
طبیبه ! هسې خوشې دې ځان مه بدنامه
زمونږ په کور او کلي ټول دردونه راوریږي
کوځه د لیونو ده ترې په ډډه ځه حافظه
مودام دلته کیږي ځیري گریوانونه راوریږي
۱۳۶۸/۱۲/۲۸
د عبدالصمد خان اڅکزي سیمینار آریانا هوټل کابل

د درې ورځو مېلمانه

پرون راغلو نن دلې بې ستانه یو
دنیا ستا په کور درې ورځې مېلمانه یو

د پلونښې به مو وي او مور به نه یو
مور ملګري د فنا د کاروانه یو

چې دا ورېځې لړ خپرې شي مور به هم ځو
پنا شوي دلته لږ له بارانه یو

زړ سپرلي که راشي لا رشي نه غوړېږو
مور سېزلي سرو لمبو د بیلتانه یو

د مرګي د سیند ځپو یو را اخستي
نه درېږو نه ستنېږو په یانه یو

نن سبايي په مور ستړګې درنې شوي
اوس پوه شوي مور په نیت د کوربانه یو

ده ځمرګنده راته ستا د اجل هنده
مرګه ښه خبر شه مور هم پښتانه یو

زمور لاره د حق لاره ده حافظه!
مور د سپکو پسې نه ځو چې درانه یو

۱۳۶۹/۹/۱۹

روژه ۱۳ نیته شاه شهید د ګهیځ اوه بجې

د حُسن غل

اورشـــومـــه د مـــينې په زړه بل شـــومـــه

مـــاوې زه به ژوند شـــمـــه اجل شـــومـــه

شـــمـــعې په سلگوکې پتنگ وســـيـــزه

داځنگه مـــحـــفل ووم چې مـــقـــتل شـــومـــه

هسې رنگ مـــعـــمی شـــوم چې حل نه لري

جړشـــومـــه جـــوړســـتـــا د زلفـــو ول شـــومـــه

خـــوا د رقـــيـــب ښـــه راباندې يـــخـــه شـــوه

ښـــه د بيلتـــانـــه په ژرنـــده دل شـــومـــه

ســـتـــا د مخ د نمر وړانگې چې تـــتـــې شـــوې

ورک شـــومـــه د شگې د مخ ځل شـــومـــه

مـــلامې ســـتـــا د غم پيـــتـــې رامـــاتـــه کـــړه

ناست يمـــه په ځـــای په پښـــو شل شـــومـــه

شـــومـــه گنهگار توبه مې مـــاتـــه شـــوه

څـــه وکـــړم چې بيـــا د حـــسن غل شـــومـــه.

۱۹/۱/۱۳۶۹ روژه ۱۳ شاه شهيد کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشې

ځي دې له مخه د جمال پلوشې
خورې دې هر لور د کمال پلوشې
د پتنګ سوی ګوګل ګورې کنه
اې د جمال اې د جلال پلوشې
کړې رنګینه مې د خیالونو دنیا
چې راکړې دې شي د خیال پلوشې
د سبا ستورې ته رڼا ورکوي
د وروځو منځ کې ستا د خال پلوشې
حُسنه قربان دې له جلو ځنې شم
لا دې زیاتیږي کال په کال پلوشې
څوک به دې څنګه مخ ته وکړي نظر
بریښوي سترګې دې د شال پلوشې
لکه د ګل هسې تازه اوسه تل
اې د حافظ د قال او حال پلوشې

۱۳۶۹/۱/۲۷

شاه شهید کابل

د اوښکو پشه کال

د کعبې په سر خبرېږي د تا زلفې
بتکدې کې هم غورېږي د تا زلفې

پرښتوته جوړ تالونه شي پرې زانگې
چې په ملا باندې زنگېږي د تا زلفې

زه «ایوب» به ستا وفا کړم څنگه هېره
«رحیمې» غوندې خرڅېږي د تا زلفې

د دوزخ د تورو کندو مې دار نشته
چې مې لاس ته را رسېږي د تا زلفې

مخ دې څه دئ جوړ سپوږمۍ د څوارلسمې
تور ماران ورته تاوېږي د تا زلفې

پرې راښکته به د اوښکو پشه کال کړم
که په دې را تازه کېږي د تا زلفې

۱۳۶۹/۲/۵

زموږ په کلي

داغـــــه غم دی چې راغـي زمــــــوږ په کلي
څــــه ستم دی چې راغـي زمــــوږ په کلي
کــــه په نورو کـلیــــو شي باران د ګلو
راکټ بم دی چې راغـي زمــــوږ په کلي
په دې غم مــــوخــــولا یخــــه د چانه ده
وایـي کم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي
خـونړی سـیـلاب د مـرګ په غـورزنګو دی
ګـــوري سم دی چې راغـي زمـــوږ په کلي
انـګــولاده فــــــــریادونـه دي ژړاده
لوی مـــاتم دی چې راغـي زمــــوږ په کلي
یو غم نـه دی چې زمــــوږ په کلي راغـی
دم په دم دی چې راغـي زمــــوږ په کلي
کــه بلا کــه مـصیبت دی نه ځي بل خـوا
څــــه رقم دی چې راغـي زمــــوږ په کلي
ای حـــافظ د غــــه توره بلا ویني
هو! قـــسم دی چې راغـي زمــوږ په کلي

۱۳٦۹/۲/۳۰

راډیو انصاري واټ

د زړه وطن

سرې لمبې د اور به شي انګار به شي خوړلن به شي
مه سرې کوه شونډې چې ايرې د زړه وطن به شي
مه توره سترګې چې هوسۍ به ورنه تور وخوري
جوړ له دغه وران کلي مالت ځنې ختن به شي
ځار دې شم قربان دې شم د تللو راته مه وايه
غم د ګريوان نه خورم خيشت په اوښکو پراهن به شي
مه ګوابنوه وروځې تيرې تورې دې پرې مړه به شم
ياره ! در په غاړه غم د غسل او کفن به شي
مه ښوروه دا تورې بلا پرتې ويدې ښې دي
زلفې دې که خوشې کړلې دار به شي رسن به شي
ګلې ! که په دغه آب و تاب ګلشن ته راغللې
ګونګ له حيرانۍ ځنې په سل ژبو سوسن به شي
چرته که يې وليده زما د زړه د وينو رود
زر ځله بيزار له خپلې مينې نه کوهکن به شي
دا له سوز او سازه ډک غزل چې حافظ ووايه
شور به شي مستي به شي ناره به شي شيون به شي

د مشهور شاعر مُعين سيد حسن «حسن» د يادولو په غونډه کې
۱۰/۳/۱۳۶۹ راډيو

د حیرت ګوتې

هیره یې نکړئ د جانان کیسه مې بیا را واخلئ
هغه د مینې د ارمان کیسه مې بیا را واخلئ

چې تول جهان یې اوریدلو ته دی غوږ نیولی
د لیونی څیرې ګریوان کیسه مې بیا را واخلئ

چې په ګوګل کې کړي پاسته یوځه د تیرو زړونه
هغه د اوښکو د باران کیسه مې بیا را واخلئ

چې د تنکیو سرو ګلونو له مخ رنګ وتښتي
جوړ په سپرلي کې د خزان کیسه مې بیا را واخلئ

چې په زندان کې ورته راشي زلیخا د مینې
هغه د مصر د کاروان کیسه مې بیا را واخلئ

چې د حیرت ګوتې په خوله کې ورته شي د عالم
هغه د حسن د دوران کیسه مې بیا را واخلئ

۱۳۶۹/۳/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فریاد ډیوه

راځئ چې په محفل د چا د یاد ډیوه کړو بله
ډیوې د ښا د وېلې د ناښاد ډیوه کړو بله

راوېښ چې کړو له مخې خوبولې سپوږمۍ ستوري
کوڅو کې د اسمان به د فریاد ډیوه کړو بله

شي جوړه هره خوا به له ښکلا ډکه دنیا
د زړونو په محل کې که د داد ډیوه کړو بله

اباد دې وي په خپله ابادۍ کې تل خوشحال
همت وکړئ چې لږ خود برباد ډیوه کړو بله

شي وړانګې به یې تیرې د شیرینې تر محله
د سرو وینو په رنګ که د فرهاد ډیوه کړو بله

شي . بچ له تیندکونو به بې شمیره نامراد
که مونږ ورته په لاره د مراد ډیوه کړو بله

چې ډیر نه شي دا خیري ګریوانونه نو راځئ
چې ژر ورته د مینې د بنیاد ډیوه کړو بله

تر څو به توره شپه وي راخپره زمونږ په ذهن
رڼا به شي که چیرته د سواد ډیوه کړو بله

راډیو - ۶۹/۶/۱۲

د حسن یرغل

چې په غوسه شي کږې وروځې دې خنجر غوندې شي
بانه د سترګو دې صف وډرې لښکر غوندې شي

چې مې د زړه په تاتره راشي یرغل د حسن
زما ګوګل ورته لوی غرشي د خیبر غوندې شي

چې مې د روح په تخته یاد د چاد مینې راشي
اوښکې مې لارې پرمخ جوړې کړي مسطر غوندې شي

ته چې په لاره قدم کېږدې د رقیب په قدم
نادانه یاره هغه دم په ما محشر غوندې شي

چې بې د ستا له دره ځي په بل در سرلګړي
په دین دنیا هغه بېشکه در په در غوندې شي

هله به هارشي د چاښکلې محبوبا غاړې ته
چې د لاله په شانې تور داغ په ځګر غوندې شي

په اور ژوندی وي او خوراک یې د اور سکروټې
چې را پیدا د اور په منځ کې سمندر غوندې شي

دواړه جهانه ځاروي د نیم نظر له سره
چې د حافظ په شان په عشق کې قلندر غوندې شي.

۱۳۶۹/۱۱/۱۵

راډیو (حافظ)

د حُسن گلان

موره د شعر له کوره ځو خو غزل ځان سره وړو

بلې ډیوې د پتنګانو اجل ځان سره وړو

څه مو چې کړي په دنیا کې هغه دلته پرېږدو

ښه وي که بد وي دا ناچیزه عمل ځان سره وړو

چې هلته هم پرې نغري تود د محبت پاتې شي

مور به د مینې د لمبو خپرول ځان ګډه وړو

پرې لنډوو به د سپېرو دښتو اوږدې مزلې

بس خو همدغه به توښه د منزل ځان سره وړ

چې پرې ښېرازه او تازه وي ستا د حسن ګلان

د ترمو اوښکو د باران ورول ځان سره وړو

۱۳۷۰

آریانا هوټل د احمد شاه بابا سیمینار

د حُسن کوڅه

لنډه زما د غم کیسه خونه ده
نیمګړې پاتې ده پوره خونه ده
د ستار شرنګ د تپو رنګ په کې شته
ورانه زما د زړه دېره خونه ده
چې د جنون د سجدو وار پرې نشته
درشل د مینې دی کعبه خونه ده
واک مې د زړه ورته په لاس ورکړی
د کور میرمن ده میلمنه خونه ده
هسې ګیلې مانې ترې څله کوئ
ښکلې به وي نو پښتنه خونه ده
کوڅه د حُسن ده تیندک ونه خورئ
دا توري زلفې دي څه شپه خونه ده
په سره سالو کې شوه کبره له خیاله
د ګلو لښته راکبره خونه ده
پام کوه ګوره چې پرې تیر نه وځې
دا یې سرې شونډې دي لمبه خونه ده
دلته پیالې په سرو مه ماتوئ
د جانان کور دی میکده خونه ده
ربباره وایه درنه وګرځمه
درته یې کړې څه ګیله خونه ده
شته د حافظ زړه کې د ژوند سازونه
خوشې د مړو هدیره خونه ده

* د یوې طرحي مشاعرې په لړ کې
۱۳۷۰ راډیو

د حُسن گودر

زېړ غر د مازديگر يم د سپين غر په سر ولاړ يم
بنو نه دي قربان ستا د نظر په سرو ولاړ يم

لويدلی يمه نور په تولــه سيمه ما بنا مې شو
يوه شيبه د حسن د گودر په سر ولاړ يم

رسې د تورو زلفو دي په لاس کې راکــوه
د رڅارشم مينې هله د کمر په سر ولاړ يم

شايد چې شم د حسن نظر ماتې د اشنا
لوگی شوم سپيلنی شوم د مجمر په سر ولاړ يم

حيران يم نندارې ته د جمال او د جلال
په څوکه د شمشاد د جگ خيبر په سر ولاړ يم

مامه پوښتئ که پوښتئ نو جانان مې وپوښتئ
په کومه گناه هسې د محشر په سر ولاړ يم

که گرمه هنگامه شوله د عشق د قربانی
له تولو به زه څو قدمه بر په سر ولاړ يم

۵/۱/ ۱۳۷۰ کور شاه شهيد دوشنبه د روژې ۹ نيټه

د اوښکو ملغلرې

چې بسمل د یار د سترګو په خنجر شي
د جنت ترورو به بې پوښتنې ورشي
هله پورته شي د عرش له کنګروته
هغه سر چې رانسکور د یار په در شي

زه په خپله نغمه هیڅوخت سره نه کړم
که سکاره مې په پنجره کې بال و پر شي
هیڅ بلبل به په ګل شور غوغا ونه کړي
که پټنګ غوندې د عشق په راز خبر شي

غوره چاره په اوس وخت له دې ینه نشته
هغه څوک چې پوه د مینې په هنر شي
بیا مشکینې زلفې وځنډه له نازه
چې د ماغ پرې د عشاقو معطر شي

تر لوګي به کړم د اوښکو ملغلرې
که پخلا مې پرې د مینې سرور شي
د همت متې مې شته کمزوري نه یم
رانسکور مې که د سر له پاسه غر شي

هر فرزند چې زنداني لکه یوسف شي
د کمیس بوي د پلار نور بصر شي
چې د شپې د ظلمت تور څادر کې څیرې
په جهان به لکه نمر هسې انور شي

«د درې ژبې د مشهور شاعر محمد انور
بسمل په یاد» ۱۳۷۰/٤/۲۳

د غزل رنا

غزل ښایست دی هم ښکلا ده غزل
زه یم مجنون زما لیلا ده غزل

خوب مې غزل ویښه غزل ده زما
هم مې خندا هم مې ژړا ده غزل

یارانو تاسو چې څه اخلئ واخلئ
برخه ازل ځنې زما ده غزل

د زړه له کوره مې تیاري تللې دي
په کې د یوه رنا رنا ده غزل

رقیبه! څله یې لوټې راځنې
زما د ټول عمر سودا ده غزل

پرون مې هم د زړه په وینو لیکه
نن هم غزل او هم سبا ده غزل

ته که ښېرې کوې کوه یې راته
جوړه زما په خوله دوعا ده غزل

ستا سو دنیا له ګلو ملو ډکه
جوړ د حافظ د زړه دنیا ده غزل

۱۳۷۰/۴/۲۶

د دیدن مینه

را په لاس چې د ساقي د میو جام شي
دغه جام کې مې تمام د ژوند ناکام شي
د تذویر دانې دې ډیرې پرې شیندلي
زمانه راته په هر قدم کې دام شي
مرتبه به له دې پورته چرته مومي
چې د ښکلیو په درشل کې څوک غلام شي
چې شي سرو په لیونۍ د دیدن مینه
د ریبار هره ادا د یار پیغام شي
ټول اومه په خپل خپل وار باندې پخیږي
نه پخیږي هغه څوک چې عشق کې خام شي
نیک نامي د هغو کله په نصیب شته
چې په مینه د آشنا کې څوک بدنام شي
د ګریوان ریښې مې هرې خواته زانګي
ددې ښار په لیونیو د چا پام شي
سپوږمۍ مخ له شرمه پټ کاندي په وریځو
راښکاره چې هغه میاشت په سر د بام شي
د رنګ ساعت ته دې حضورته حاضرېږم
په تکل د مینې سل میله یو ګام شي
په آرام به مې د زړه د هوس اس شي
ستا د سترګو د ورشو غزال که رام شي
دا اثر د کوم نظر دی نپوهیږم
چې حافظ کړي یو د مینې بل «الهام» شي
۱۳۷۰/۵/۱۱

د استاد الهام د ۶۰ کالیزې محفل

د ویر او غم کوڅه

ته خوراتلې زما پوښتنې ته ستنه ولې شوې
د غمازانو په لسون رانه خپله ولې شوې

شیریني ستا له خوږو شونډو خوښات د وریدل
د شمکي د ګوټ په شان راته ترخه ولې شوې

ما دې لاس په ښکلي زنه باندې نه وُ ایښی
شوې د ګل پانه له حیانه تکه سره ولې شوې

شمع زما د زړه د کور دې په سلګو پرېښوده
د رقیب کورکي راته وایه میلمنه ولې شوې

د میني ګله : زه دې تل تازه په اوښکو ساتم
د چا له غمه هسې مړاوې پژمړه ولې شوې

دې غلي شوي تاکې څه د لیونیو چغې
د عشق مالته دا د ویر او غم کوڅه ولې شوې

زه د فراق د اوږدو شپو تورو تیارو وخوړم
ته د پردو بزم ته بله شان ډیوه ولې شوې

لنډه شنه ژرچې مې د یار سترګو ته خوب راغلی
ای د حافظ د غم کیسې هومره اوږده ولې شوې

راډیو ۱۳۷۰/۸/۲۳

د ارمانونو دنیا

نوره زما د ارمانونو دنیا مه ورانوی
د دې تنکو تنکو ګلونو دنیا مه ورانوی
ای د وحشت د اور دیوانو نور چې هرڅه کوی
خو د معصومو پاکو زړونو دنیا مه ورانوی
لږ مې د څمېري ګریوانه د ریبنوروی ومنی
د خوارو زارو امیدونو د نیا مه ورانوی
د شومه دم د نیمو شپو د تروږمو په یرغل
د چا د مینې د خوبونو دنیا مه ورانوی
زارې د خوارې ورته کوم بیترته به چېرته نه شي
وا د شاعر زړه د خیالونو دنیا مه ورانوی
ای د خزان ترخو سېلیو د سره ګل په زړه کې
د څو خوږو خوږو یادونو دنیا مه ورانوی
پریږدئ چې جوړ مې ګریوانه کې توپانونه شي تری
زما د اوښکو د رودونو دنیا مه ورانوی

۲۰،۹،۱۰

د دیدن لاوې

مینې جورې ستا په رضا چارې شوې
خلاصې د اشنا د دیدن لارې شوې

اوښکو مې د چا د راتلو واورېده
ودرېدلې سترګو کې حصارونه شوې

تېره چې ښکالو شوه د رېبار د یار
هیلې خوبولې وې بېدارې شوې

واخسته جذبو مې د همت امسا
پورته له بستر څخه بیمارې شوې

څو مره یې چې تنده کړه تروه په ما
شونډې یې خوږې شوې مزېدارې شوې

خیر د دیدن غوارې دروېزه کوي
هو مره د مینو برخې خوارې شوې

جوړ چې د غزل بازار حافظ کړلو
ښکلې یې له مخې خرېدارې شوې

۱۳۷۱/۱/۱۹

وزیر اکبرخان پارک

کابل ته

ستا د زړه په خوږ پوهیږمه کابله
چې یم تا سره ژړیږمه کابله
زما روح زما بدن یې زما کور یې
ستا د خوږ سره خوږیږمه کابله
داکوم اور چې نن د ستا په تن بل دی
زه هم دې اورکې سوزیږمه کابله
د مرګ سیورې دې فضا په سر اخستې
په تا هسې رنګ ویریږمه کابله
یو له بل څوا بل له بلې په تابلوسې
دغه کار ته حیرانیږمه کابله
د افغان د اتحاد لویه مرکزه
که ته وران شوې زه ورانیږمه کابله
که په بڼ دې د خزان سیلی شوه ګډه
لکه ګل به ورژیږمه کابله
چې د ستا په وجود هره ګولی لګي
لکه زه چې پرې لګیږمه کابله
دنیا څه کړي او اخته یو موږ په څه کې
د خپل ځان پورې شرمیږمه کابله
خو سیلاب د پسرلي دی سیند کې دروسي
د رنګ ساعت په کې ډوبیږمه کابله
ستا د غم غشي مې لک د زړه په سر دی
د ریدی نه شمه لویږمه کابله.

۱۳۷۱/۲/۲

د کابل گلونه

د اور په سرو لمبو سوزېږي د کابل گلونه
د پسرلي په وخت رژېږي د کابل گلونه
راغله بې وخته پرې سېلۍ د څه نا ترسه خزان
داسې چې مراوې کېږي د کابل گلونه
بلبله خواره ته په څه څورند وزرې شکارې
د چا وربل ته نه رسيږي د کابل گلونه
د وينو رنگ د وينو بوی په کې خوسوه پروت وی
چې په سرو وينو راټوکيږي د کابل گلونه
دا د مالي له لاسه شوي نا پرسانه ښاره
نن چې وريا تاکې څرڅيږي د کابل گلونه
څوک څه خبر دي پدې وخت زما د زړه له اوره
چې ورته گورم تالا کيږي د کابل گلونه
دا خو يوې څه په مزار د شهيدانو نه دي
د زړه د اور په تاو بليږي د کابل گلونه

راوریدلي پرې د چا د مېـــــــباتم اوښکې نــه دي
په خــپلو اوښکو کې لبـــــــــــریږي د کـــابل گلونه
مــــــاتــه زمــــــا د زړه تپوتــه ذه هره پانــه د گـل
تا تـه به څـــــــه رنگه ښکاریږي د کـــــابل گلونه
چې پټـــوي په مـــراو پاتوکې خـــپل زیړ مــخـــونه
دا خــــو په ځـــان پورې شــرمــــیږي د کـــابل گلونه
مــــاتـه صـــفت څله کـــوې تـه د جـــهــــان د گلو
خـــدایږو چې دیر دیر مې یاديږي د کــابل گلونه
هغـــه زمـــا د مـــینتـــوب د یاراني زیبـــاران
گله زمـــا څنې هیـــــریږي د کـــــابل گلونـه
«حـافظ» به نه وي کـه بیـا راشي پـسرلي د ژوندون
یو په چې بیــا پرې وغــــوړیږي د کــــابل گلونه
۱۳۷۱/۴/۵ گور شاه شهید

ذ ورځې دوه بجې

څله راتلې

چې مې د زړه درد ته د وانه شـوې نو څله راتلې
مـرور یاره چې پخـلا نه شـوې نو څله راتلې
ستا په راتلو مې د تور بخت تروږمۍ لا زیاتې شوې
چې توري شپې ته مې سبا نه شوې نو څله راتلې
غم دې زمـا ښـادي نوروته په برخـه کـړله
زه به دې څـه کـړم چې زمـانه شـوې نو څله راتلې
دې خـپل د عـمـر ژړیدلي کـړیدلي سـره
چې تش له نازه په مـوسکانه شـوې نو څله راتلې
مـاوې راتولې به ریښې کړې د مـجنون د گـریوان
د حسن مـیـرې چې لیـلا نه شوې نو څله راتلې
د سـر ببـرو تالا شـوو لیـونو په مـینه
چې کـوراو کلي کې رسـوا نه شوې نو څله راتلې
په آخـرت کې خـو بیل بیل دې دهر چاکـوږ ونه
نن چې په کـار مې په دنیـا نه شوې نو څله راتلې
مـا سـتـا په مـینه کې لیـدل د پاچایۍ خـوبونه
په سر مې سیـوري د همـا نه شوې نو څله راتلې
چې یې راغلي په کـوم لار ورسـره بیـر ته دومـه
چې له رقـیـب څنې جـدا نه شـوې نو څله راتلې
تالا ترغې د «حـافظ» خـواري زاري هیلې شولې
چې تـه خـبـر په دې تـالا نشـوې نو څله راتلې
۱۳۷۱/۵/۳

کور شاه شهید کابل

مور چا مړه کړو؟

نه زلزلې او نه توپان مړه کړو
زلۍ د اور راکټ باران مړه کړو
داسې کاپړو او پردو مړه نه کړو
لکه چې خپل وروره مسلمان مړه کړو
عرض به د چا دربار ته ورسوو
په دروازه کې چې دربان مړه کړو.
څه به کوو خلکه له غلونه ګیله
مور خو ښاروان ددې کاروان مړه کړو
ځمکې هم راوسته په موره مرګو
که آفتونو د اسمان مړه کړو
غریبو مړه نه کړلو خوارو نه کړو
مور امیرانو د دوران مړه کړو
لیوانو ونه خوړو مات یې نه کړو
خو د انسان په نوم انسان مړه کړو
وي به ضرور د غمازانو لمسون
داسې له مخې چې جانان مړه کړو
د چا د زهرو په ترخو مړه نه شو
خوږو خبرو خوږبیان مړه کړو
چې دین یې ورکړ د دنیا په بدل
بس خو همدغه بې ایمان مړه کړو

په ژوند مـــو ولیـــدې لمبې د دوزخ
د وخت بې وخـــــه اوســـــــــان مـــره کــړو
د ژوند ســپــرلي ته مــو خندلي نه و
تنګي ګــلان و چې خــزان مــره ګــړو
قــربانــي نه شــو د وطن له ســره
شخصي قــدرت ګــتې د ځــان مــره ګــړو
چې د وحــدت لاره مــو پرې ښــودله
بیلتــانــه وغــرور هجـران مــره ګــړو
چې لیـــونـي وربـوري هم خـــــانـدي
هغــه دلیل هغــه برهـان مــره ګــړو
پوره به نه شي تر قـــیـامــتــه پوري
خوشي وعــدو چتي پیـمـان مــره ګــړو
کـــورنـو هم په مــونږ صــرفــه ونه ګــړه
کــه تا بللي شــان مــهــمــان مــره ګــړو
۱۳۷۱/۸/۱۰ رادیو کابل
انصاري وایي

د تصور کښتۍ

دا دنیا راته د اوښکو سمندر شوه
په کې ډوبه مې کښتۍ د تصور شوه

د ساحل په هیله ښکته پورته غلم
راته عشقه اورګه لمبه د ګودر شوه

په درياب کې د سراب په لور روان يم
په هر موج مې تنده ماته د نظر شوه

دا د کوم بانه شتی وه نيسو هيرم
چې رسا مې هسې خښه په ځګر شوه

مبلمنې مينې مې څه کانې راوکړې
يوګل راغله د زړه کورته بيا بهر شوه

چې دا ستا د زلفو شپې په اوږدېدو شوې
افسانه زما د مينې مختصر شوه

زه حافظ چې دا په چغو چغو ژاړم
برخه خواره نن سبا کې د هنر شوه

۱۳۷۱/۹/۲۱

د پيرۍ امسا

د ځوانۍ شپه مې سبا راته پيرۍ کړه
لار تياره وه خو رڼا راته پيرۍ کړه
د پرون د ځوانۍ خيال مې خندني شو
را په لاس چې نن امسا راته پيرۍ کړه
چې هوس د زلميتوب مې د دروغ بلله
هغه چاره اوس رښتيا راته پيرۍ کړه
چې په عمر مې ليدلې چرې نه وه
پښېمانه هسې شان سودا راته پيرۍ کړه
جوړ کسات مې د شباب له مستۍ اخلي
داچې ماته هسې ملا راته پيرۍ کړه
په هر رو د ژوندانه راته ولاړه
را دوچاره څه بلا راته پيرۍ کړه
آه، فرياد، ژړا ځيګروي مې شو په برخه
وچه شونډو کې خندا راته پيرۍ کړه
چې په خوب او په خاطر مې تيره نه وه
نا آشنا کيسه آشنا راته پيرۍ کړه
د هجران په اوږده لاره ما حافظ ته
په مرۍ کې بنده ساه راته پيرۍ کړه

۱۳۷۱/۹/۲۱

هغه کابل چیرته دی؟

ملګرو! تاسو چې لیده هغه کابل چیرته دی؟
ازغی ازغی دی چمن تول په کې بوګل چیرته دی
چې به له خیاله په کې ایښی و سل رنګ ګلونه
په کبرو ورځو خور له نازه تور وربل چرته دی
چې پتسوي لاله شرمسه ترې د زړه داغونه
بس خو همدغه زما زړه دی ګرانه بل چیرته دی
دې تورکارغان راخواره شوي په سپیرو باغونو
هیڅوک نه وایي چې په زړه سوری بلبل چیرته دی
زمانه څومره بې حیا شوه ورته فکر وکړئ
په زوره زوره غل ناري وهي چې غل چیرته دی
چې به کیدې په کې هر خوا مظاهرې د حسن
هغه پتنګ هغه ډیوه هغه محفل چیرته دی
مور خوار و زار و چې د مینې کوه طور بللو
په سرو لمبو کې ایره پروت هغه محل چیرته دی
پام چې تیر نه وځی آشنا پرې لږ څه سوچ په کار دی
خبرې ډیرې دي د خولې خوشې عمل چیرته دی
راروان شوی یم د مینې د منزل په تکل

کمزورې پښې مې مزل ستړې کړې منزل چیرته دی

تالاترغې، پښتـانه حُسن جـونگړه پرته

هغـه اوگې هغـبنگړې هغـه هـیکل چیـرته دی

پیـغلو اغـوستې دې د غم تورې جامې له منخې

د سـرو پـورنو د گـودر په سر وربل چیـرته دی

چې دې سـتا یلې وې غـزالې سـترگې د یرې په کې

شاعره! سـتا د زړه په وینو لیک غـزل چیـرته دی

رحمـانه! اوس حافظ په در، درته څولی غوروي

بې سـتـا له دره یې د خوږ زړگي تسل چیـرته دی

۱۳۷۱/۱۰/۲۹

کله چې له کابل نه د خپلې کډې سره د یو وخت لپاره جلال آباد او بیا پیښورته تلم .

چې له کابله راوتم

چې له کــــابلــه را وتم نـو ژړیدم راتـلـم
په سـرو لمبــو کې له حســرته سـوزیدم راتلم
بـسه پوهـیـدم چې د بـیلـتـون د بلا خـولې ته ورځم
د مـــینې لاره په کې هــیڅ نه ویـریدم راتـلم
د زړه ارمـان مې ورته خـاورې شـو د خـاورو سره
چې د الفت د مــزار خــواکې تیـریدم راتلم
چې په ګرلو شـهیـدې شناختې مې له ستر ګو څرلې
په غـرولو بینا ســتـرګـو رندیدم راتلم
په سـر مې بار راوړه د ژوند د ناخــوالیــو ګــډه
د بوږنګې غمیلوندې له غـــمـه تاویدم راتلم
چې مې کـــتل په هره خوا تازه تازه زخــمـونه
لکه لاله د زړه په وینو لمـــبـیـدم راتلم
د ســوزیدو د ورکـیـدو ســوز دا مې ته وه زړه کې
وم یو پتنګ په ســر د شـــمعې چورلیدم راتلم
ځـکه له لاندې وه سره شوې آسمان پاس سور وه
څام پاتې نه شـوم په دې اور کې پخـیدم راتلم
د وصــال لمر مې چې له سـترو ورانګې راړولې
د شګې ګل شـوم له نظر ورکـیدم راتلم

۱۳۶۱/۹/۲۹

کابل پلچرخي

جلال آباده !

جلال آباده تاکې هغه جوش وجم نشته
جام دې پریوتی دی نسکور ځکه چې جم نشته
چې پریوتل به یې پښتوکې د یر مغرور سرونه
هغه د حسن په غرور غره صنم نشته
چې نڅیده ورته سرتوره درخانۍ د مینې
هغه د سوز نغمه رباب کې د آدم نشته
راشه مسیحه ! دې دخدای مخلوق ته دم وبښه
بې دمه مړه زړونه پراته دي په کې دم نشته
د حاتمانو د کرم دروازې پورې وینم
یوه ذره یې کورکې نښه د کرم نشته
جوړه به څود راځي زما په څوله د غم سندره
داسې کور نشته چې ناري په کې د غم نشته
هسې چې وګوري د شیرو ګریوانونو څواته
رحم ده چا سره په زړه کې هومره هم نشته

خزلې شته دي ازغي شته چې پرې ږنديږي سترګې
خـزان وهلي تيول ګلونه سـتــا د چم نشـتــه

چغې نارې دي فـريادونه دي څـيګروي ورسره
زخمونه شتـه دي خو سوداپې د ملهم نشتـه

چې په زور نـظر مې وكـــتـل د وخت ملګري
لکه مېاران کـاږه په لاره درومي سم نشتـه

چې يې د غم اوږده کلونه په ژړا تيـر کـړي
سترګو کې اوښکې وچې شوې په کې نم نشتـه

د شـرارت خـواته حـافظه تل په منډو درومي
چې شي اوچت د خيـر په لوري يو قـدم نشتـه

۱۳۷۱/۹/۳۰ د جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا غزل

ټول محفل غزل غزل دی خو ساقي بیت الغزل دی
دین دنیا زمونږ نه اخلي عشقه دې کې دې هم چل دی
چیرته دا شلې پاپې او چیرته ستا د دیدن لارې
کله غوږ ځم کله پرځم د میږي په پله مزل دی
بیلتانه وچې میرې دي د وصال کعبه ده لرې
دارمان د حاجي زړه مې د احرام کړی تکل دی
د جمال په مال مغروره دم قدم په احتیاط ږده
په دې وخت دې زمانه کې هر سړی د حسن غل دی
خبر نه یم نه پوهیږم چې پرې ټوله دنیا سوزي
که د مینې اور بوازې بس زما په زړه کې بل دی
چې قبله د ټول عالم او سجده گاه د پرښتو ده
دا محل هغه محل دی دا درشل هغه درشل دی
قربانی د محبت ته چې له ټولو نه اول ځم
نوم د یار په خوله اخستی ماله ټولو نه اول دی
گفتار هغه وخت گفتار شي چې کردار ورسره مل شي
بې کرداره گفتار څه دي بې فایدې خوشې عمل دی
سر مې ځارشه ورنه تیریم نن ورځم د یار کوڅې له
که ولاړ په هر قدم کې راته جوړ تیار اجل دی
چې حافظ د زړه په وینو د کاغذ پر مخ لیکلي
« بختانیه » که غزل دی نو همدا غزل غزل دی

۷۲ کال د حمل میاشت کله چې د خیبر په دره کې د پیښور خواته روان وم نو د استاد حمزه صاحب د کور سره نژدې د دغه غزل مطلع راغله .

پوه نه شوم

نه په خزان نه په بهار پوه شوم
نه په راتللو د نگار پوه شوم
تر اوسه په خپله گناه پوه نه وومه
ایله چې اوس په سر د دار پوه شوم
نه یې د وصل د خوږو په هیله
نه د بیلتون په انتظار پوه شوم
نه راته یار د مینې راز ووایه
نه په خبره د ریبار پوه شوم
نه بهرمند شوم د سحر له فیضه
نه د بلبلو په چغار پوه شوم
حیران یم خلکه چې اوس څه وکړمه
نه په اقرار نه په انکار پوه شوم
چې د غوټۍ شوندو کې وینې راغلې
نو د اغزیو په آزار پوه شوم
حافظه تیرې شوې اوبه له ورخه
اوس که په لمسه د اغیار پوه شوم

۱۳۷۲/۱/۱۹

کورتا یمني کابل

د ريدلي قافلې

ولې ترپښو په نيمه لار کې قافله پاتې ده
لا تر منزله پورې ډيره فاصله پاتې ده
لا مو په مخکې ډيرې شته دي د تور مرگ مرحلې
ستړې ستومانه چې له تگه راحله پاتې ده
د بيلتانه د تورو غرو سلسلې نه لنډيږي
زموږ ترمرگه پورې دغه سلسله پاتې ده
زما ځگيروي آه و فرياد دې ناراحته نه کړي
دې رنځور زړه کې نوره کله حوصله پاتې ده
نورو د نور شراب په سر کړل خو ما خوار غريب ته
ډکه له زهرو ځنې بس يوه پياله پاتې ده
زما نصيب کې دوزخونه سره اورونه ليک دي
که ستا په لاس کې د فردوس قواله پاتې ده
د محتسب له احتسابه ورته چا ويلي
چې د مينا مرۍ کې بنده قلقله پاتې ده
زه د هغې دنيا حساب کتاب ته نه يم تيار
په دې دنيا کې لا جوړه معامله پاتې ده
بس د رنگ شيبې ته به تياره شي د محفل په محل
شمع د مرگ سلگۍ وهي يوه شغله پاتې ده
غمازه پام چې په سپينو ډکو تيرنه وځې
ځوانه مې زړه کې لا د مينې ولوله پاتې ده
۱۳۷۲/۵/۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېرنو ډېوې

زمونږ د خوارو امیدونو ډېوې څله وژنی
ددې تنکو تنکو ګلونو ډېوې څله وژنی
صله د رحم ده په کار د غریبانو سره
په تور ماښام یې د بختونو ډېوې څله وژنی
تورې تیارې به راخورې شي د جهان په کلي
ددې رنځورو زخمي زړونو ډېوې څله وژنی
چغې فریاد به مو له ستورونه خوب وتښتوي
په نیمو شپو مو د خوبونو ډېوې څله وژنی
پرېږدئ چې تتې خاطرې مو وي د مینې ژوندې
بلې د عشق په مزارونو ډېوې څله وژنی
د بې ګناه قتل ګناه به در په سرشي ګورئ
ددې شاعر زړه د خیالونو ډېوې څله وژنی
ارمان په خوا به پتنګان په بیرته لاړشي ورنه
زمونږ د مینې د بزمونو ډېوې څله وژنی
لاندې په ځمکه درنه بله ډېوه پاتې نه شوه
پاس په آسمان کې د پېرنو ډېوې څلبه وژنی
یوځلې نه په څوځو ځلې دې وژلې ورته
بیا د حافظ د ارمانونو ډېوې څله وژنی

۱۳۷۲/۶/۲۵

د وریځو پلو

چې شیدا په ښکلي مخ د ګل اندام شوې
ای بلبله! د ګل نه شولې د دام شوې

زړوي چې د ایمان د کعبې خښتې
ای زما اسلامه داځنګه اسلام شوې

ما ته ایښې ډک کندول مخکې د وینو
ته مخمور لکه فغفور د چا په جام شوې

ما اخستې په سر ستا د مینې تور دی
وایه ته د چا په مینه کې بد نام شوې

سپوږمۍ مخې ته د وریځو پلو وینو
راښکاره چې ته بیګا په سر د بام شوې

د دوزخ د اور لمبې به دې پوخ نه کا
که یوځلې د جانان په مینه خام شوې

یوه نیت په شرق ترلی بل په غرب دی
ته لا راغلې په محراب ورته امام شوې

۱۳۷۲/۷/۱۲

د وفا فیصلې

د ښکلو په جرګو کې فیصلې د وفا کیږي
اوس ګورو به مجنونه چې لیلا به د چا کیږي

ده ګوته د حیرت ورته دنیا په خوله نیولې
آشنا! د ستا له لاسه چې کوم ظلم په ما کیږي

وعده دې په ټول عمر د دیدن نه کړه پوره
جانانه! تاخو ویلې چې نن کیږي سبا کیږي

دژبې په سر راشي خو د زړه له تله نه وي
ای یاره! چې ښیرې درته کومه دوعا کیږي

زړه ټینګ شه د مینو ستر ګو جنګ دی پام کوه
په دې کې د ښو د سنګینونو غزا کیږي

حافظه دا دستور دی چې مدام په محبت کې
نازکیږي مکیز کیږي د خوبانو اداکیږي

۱۳۷۲/۹/۲۳

د جانان غیرږې ته

د زړه ماشوم مې هوسیږي د جانان غیږې ته
هغه د مینې محبت د خوږ جهان غیږې ته
چې ئې د زلفو توره شپه کې کړې رڼا خالونه
ستورې تل ځان رسوي شپه کې د آسمان غیږې ته
په کار د مینې د وفا هیله تري نه ده په کار
رسیدی نه شي بې ایمانه د ایمان غیږې ته
چې له کافره ئې هم کلک زړه په گوگل پروت دی
ځان مې ورواچاؤ د هسې مسلمان غیږې ته
دلته چې راغی لوی ناتار پرې د بې وخته خزان
بلبلان ځي د نا آشنا غوندې بوستان غیږې ته
کیسه د مینې ئې خپره شوه د آسمان په کلي
مجنون چې ووته د عشق د بیابان غیږې ته
بې گناهي ئې زلیخا ته شوه ښر گنده هله
یوسف چې ولوید د تورونو د زندان غیږې ته
په ځان مغروره فکر وکړه لیونی خونه ئې
ورغورځوي چې ځان داوښکو د توفان غیږې ته
د خوار ژوندون د ناخوالیو کډه بار په ولو
ځان رسوي د مهاجرو د کاروان غیږې ته
په افغاني غرور مې بلې د سره د اور لمبې شوې
په تیتو سترگو ور روان د این وان غیږې ته
چې ئې په مینه یو مظلوم هم په کې ونه نیوه
حافظ حیران دی د دې هسې رنگ انسان غیږې ته
۱۳۷۲/۱۱/۱۶

چیرته لاړشو

په هره خوا اور راته بل دی موږ به چیرته لاړ شو
په سرو سکروټو کې مزل دی موږ به چیرته لاړشو

د مرګو سیوری مو دام په سرو چتر ګرځي
قدم قدم کې ناست اجل دی موږ به چیرته لاړشو

رانه ئې لوټ کړ سر او مال اوس په بل غم اخته یو
په ملک راغلی هسې غل دی موږ به چیرته لاړ شو

دا نن چې سوزي ایره کیږي د اور سرو لمبو کې
دا خو هغه ښکلی کابل دی موږ به چیرته لاړشو

یوه خوا پاڼ بله خوا پړانګ راته غاښونه چیچي
زموږ له حاله سم متل دی موږ به چیرته لاړشو

دومره ځای نشته چې څوک سرور لاندې سیوري ته کړي
وطن د سرو وینو مقتل دی موږ به چیرته لاړشو

۱۳۷۲/۱۲/۸

د غزل زلیخا

بابا د ستا په مرګ باندې دنیا د غزل مړه شوه
مجنون د غزل مړشو هم لیلا د غزل مړه شوه
په شوندو د پښتو د یتیم شوي شعر پلاره
خندا د غزل مړه شوه هم موسکا د غزل مړه شوه
چې ؤ ستا د غزل د رنګینیو کوه طور
سینا غوندې خیبرکې دې رڼا د غزل مړه شوه
چې نشته په رخسار ئې آرایش د تغزل
په سترګو د مینو کې ښکلا د غزل مړه شوه
شوې ورانې میکدې خمان نسکور نه دی عجب
ساقي د ستا په لاس کې که مینا د غزل مړه شوه
ماوې چې د ادب په اقلیم شوی څه ضرور
تسبوکې د زاهد چې نن دوعا د غزل مړه شوه
شاید وي دا خبر هم لګیدلی ستا په غوږ
مطربه ! چې په ساز کې دې نوا د غزل مړه شوه
خیبره ! ستا د کلي او مالت د لیونو
بې وخته هغه شور هغه غوغا د غزل مړه شوه
مرګو راغله محل ته د غزل د ښاپیرو
پوښتنه رانه مکړه چې د چا د غزل مړه شوه
چې ستا مرګوني ژوند ته ؤ د عصر مسیحا
پښتو هغه طبیب هغه دوا د غزل مړه شوه
شاهین ئې په غم دود شو د شمشاد د سردرو
ژوندي زلمی وزرکې ئې هوا د غزل مړه شوه

محفل راته نن سوړ ښکاري د روم او د تبریز
سوز مړ شو د حمزه سره صفا د غزل مړه شوه
ستومانه زمزمه کې وایي دا روح د اقبال
خیبر کې یوه ښکلې د یوه بیا د غزل مړه شوه
راحته! د پښتو د معاصر غزل امامه!
څه وشو ستا له وروسته اقتدا د غزل مړه شوه
ایله چې اوس راغلې وه په څنو په وربل
« ناظره » هغه پیغله په رښتیا د غزل مړه شوه
« ماهره ! » هله ورشه د « خاطر » په هدیره
خبر ورکړه چې مړه شوه ښکلې ستا د غزل مړه شوه
« رفیقه! » دا په څه شو د شنوارو بزم سوړ
رباب وائي پردوکې مې شرنګا د غزل مړه شوه
چې نه شته په کې متره د پرون د زړه راکښون
د حسن اننګو کې غوړیدا د غزل مړه شوه
د اوښکو کاروانو ته څي ګریوان ته د کنعان
نن مصره ! په خیبر کې زلیخا د غزل مړه شوه
« مراده » شي تیاره به د خیبر د ادب کور
رڼا دې کړه په کور کې د بابا د غزل مړه شوه
۱۳۷۲/۱۲/۱۸
کابل
یادونه : د بابای غزل استاد حمزه شینواري په مړینه

دا څه ورځې دي ؟

په تیریدو مې د ځوانۍ ورځې دي
مل مې د ژوند د ستومانۍ ورځې دي
امسا په لاس په کبره ملا ګرځمه
راته څیرمه د پریشانۍ ورځې دي
شبابه تیر لکه بریښنا غوندې شوې
راغلې اوس د حیرانۍ ورځې دي
په وریدو مې دی اسمان د سترګو
موسم بدل شو بارانۍ ورځې دي
د ځوانۍ ورځې رانه لاړې خوشې
اوس راڅیرمه د پښیمانۍ ورځې دي
د مینې یار چې راته نه ګوري سم
د غیر غماز د شیطانۍ ورځې دي
تناته ئې رخ د ودانۍ راوړی

په ما راغلې د ورانۍ ورځې دي

ما ته په هر قدم کې غم پاڅوي

ستا په نظر کې سيلانۍ ورځې دي

بيه د هرشي جګه شوې ډيره

خود سرو د ارزانۍ ورځې دي

چې د جانان په درکې نه قبليږي

عبث زموږ د قربانۍ ورځې دي

ګوره چې رنګ او خوند به څوک ترې اخلي

وينې د ستا د مهمانۍ ورځې دي

پل به د غير و په کې پرې نه ږدمه

ميني د ستا د دربانۍ ورځې دي

۱۳۷۲/۱۲/۲۶

کابل

درنه ځم

د څــو ورځــو مــهــمــانُ یمــه جــانانه درنه ځم
زړه تنگ نه کړې قربان دې شم مـیـزبانه درنه ځم
ترلې د ژوند کــډه د رنگ شـیـبې ته په سـر بردم
مـکانـه درنـه تـلـونـکـی یـم زمـــانـه درنـه ځـم
راغلی چې وم بې سـر او سـامــانه په کـوم رنگ
په هغـه رنگ به بې سـر او سـامــانه درنه ځم
نـه مـــینـه د بـلبـل او نـه ښـکـلا شــوم دور بـل
یـو گـل یـم رژیدلی گـلـســتـــانـه درنـه ځـم
حـسـینـه! مـاه جـبـنیـه ! نوردې نه حیـرانووم
آئینه دې شــومـه حـسن تـه حـیـرانه درنه ځم
راوښـتی یم په جگو جگو غـرونو د بیلتـون
راغلی یم سـتـومـانه او سـتـومــانه درنه ځم
دا نن دی چې له خـیـاله هسې زلفې کړې پریشـانه
جــانانه! زه هـم داسې پریشـــانـه درنه ځم
ای یاره ! رخ مې ومنه د څـیـرې گـریوانه
راغلی ښـه هوښـیـار ومـه دیوانه درنه ځم
حــافظ هیـلـه راوړې وه د ښـکـلو د دیـدار
دیـدار تـه دې پـرې نـښــودم د ربـانـه درنه ځم
۱۳۷۲/۱۲/۲۶

آسماني سروش

لکه چنجي چې د وريښم له ګيډې تار باسي
شاعر له نسه د شعور داسې اشعار باستي
لکه چې ايښې غوږ سالک وي آسماني سروش ته
داسې شاعر الهام د عشق ته انتظار باسي
زه به تر هغو پورې ژاړمه د يار په درکې
څو چې ګريوان کې مې د اوښکو ويالې لار باسي
بنده د عشق يم زه په دې کې اعتراض ته لرم
که د غلام غوندې مې مينه په بازار باسي
زما زړه هم داسې غوړيږي په بهار د وصال
لکه ګلونه چې غندلي په بهار باسي
چاته فرياد وکړم او عرض د چا په درکې وکړم
چې بې ديدنه مې د عشق له کلي يار باسي
که حال يې ګورئ خلکه راشئ ګونګسې دي هسې
چې د رنګ شيبې ته به حافظ په سر د دار باسي

۱۳۷۲/۱۲/۲۷

تايمني کور

کابل

د سترګو راکټ

د یو شاعر جنازه وځي د کابل له ښاره
د وير نغمې راپورته کيږي د غزل له ښاره
مور په خپل ژوند د نيک مرغۍ شيبه ونه ليدله
موره راغلي بد بختان يو د ازل له ښاره
خپل سره لاسونه به زندۍ کړې د قاتل د مرۍ
که يو ژوندي چيرته راستون شو د مقتل له ښاره
د نظر سپورمې ستا د سترګو د راکټ له زوره
د زلفو کورته مهاجر شو د وربل له ښاره
چې پرې رنډې شبې د يارانو مهربانه سترګې
ځي د اغزيو سوغاتونه اوس د ګل له ښاره
چيرته به ومومې د امن د سارا لمنه
ډيرې ماشومې کډې بار شوې د اجل له ښاره
ډير غريبان يې آواره کړل درپه دره ګرځي
خو ورک يې نکړ دومره زور سره يو غل له ښاره
حافظه پوه به شو هله د سپرليو په خوند
که دا کارغان چيرته بهر شول د بلبل له ښاره

۱۳۷۱/۳/۱۳

تايمني کابل کور

د مرگ چاړه

د مرگ چاړه مې په مرۍ باندې اغيار ايښې
کله اغيار ايښې ده بويه چې مې يار ايښې
چاته گلپوش موټر ولاړ وي ناوې کورته بيايي
چاته گلر نگه جنازه په اوږو بار ايښې
د وخت د جبر حکومت دی جاري شوې دلته
کنه چا مرگ ته غاړه کله په اختيار ايښې
ډيرې ناوياتې نامراده ځوانې مرگې شولې
بنارسې يې جنده شوې په مزار ايښې
هره خوا چغې فريادونه دي د کونډو ميندو
په زخمي زړه باندې پټۍ د صبر پلار ايښې
چې په سرو شونډو د غوټيو کې موسکا وچه ده
ناغه د وينو په سرو گلونو بهار ايښې
د درد له زوره چې مې سترگې بېخي نه غړيږي
د غم دنيا راته په سر کوم ستم کار ايښې
د وخت ومنه رارسيږه بريد په کاردی درته
جوړ د شهيد ولي په خوله کې د ښامار ايښې
د ژوند بازار راته سوړ ښکاري خريدار نه لري
د مرگ متاع قدم قدم کې په بازار ايښې
چاته لگيږي په سينه غشي د چا د جبر
چا د منصور غوندې ځوانۍ په سر د دار ايښې
برات د مرگ يې دی راوړی د حافظ د قتل
نن چې د خيال کره خولۍ په سر ريبار ايښې

۱۳۷۱/۷/۲۹/

کابل تايمني کور

د مرگ انتظار

يم انتظار چې به د کوم راکټ په اورکې سوزم
دا زه کمزوری خوار غریب به په کوم زورکې سوزم
چې په کوم ځای کې ئې د قهر او غضب اور ولګي
هلته که نور په کې سوزيږي زه په کورکې سوزم
په دې دنیا کې دوزخ جوړ شو له جنته راته
مخکې له حشره زه ددې دنیا په ګورکې سوزم
ما خو میږي هم د پل لاندې آزار کړی نه دی
خدایه ! دازه مسکین د چا د وینو پورکې سوزم
د بیلتون اور د هرمین د زړه په خونه بل دی
کنه یوائې زه دا ستا د مینې تورکې سوزم
د خدای لپاره رامدد شئ دا د چا په عشق کې
لمبې مې جګې شوې له سره په پیغورکې سوزم
که د هجرت په اور یم سوی زړه مې تاسره دی
که ته سوزیږې په کابل زه په لاهورکې سوزم
داچې کوم شور ګډ شوی ستا د ژوندانه په محل
درسره سم جانانه زه په دغه شورکې سوزم
په یوه ځای په یوه سیمه باندې نه بلیږي
دا داسې اوردی چې همیش پرې په هرلورکې سوزم
۱۳۷۳/۹/۳
کابل

د زړونو کور

اوروڼه را زرغــون شــول د ګلونو په هیــواد کې
میلمــه شــو مــحــرم د اخــترونو په هیــواد کې

قــدم قــدم کې رنګ خــپــورشــو د وینو هره خــوا
د مــرګ تیــاره غــوړیږي د رنګونو په هیــواد کې

نور هرڅــه شــو قــیــمــتــه بې وزلان اخــتــه په غم
بې مــثله ارزاني شــوه د ســـرونو په هیــواد کې

خندا په شــونډو وچه شــوه ژړاده هره خـــوا
یو ویر دی هر طرف ته د غـــمـــونو په هیــواد کې

وطن تــه مـــو راغلې خـــرابي دی رنګ په رنګ
خراب دی له بل هرشي کور د زړونو په هیــواد کې

طبیب نــه شــتــه حــبیب نــه شــتــه د زړونو د عــلاج
فــریاد شــو د غم یاد شــو د رنځــونو په هیــواد کې

حــافظه ! د حــیــرت په نــســترګــو ګــوره ورتــه تــه
داخــه بې غــیــرتي شــوه د ننګونو په هیــواد کې

۱۳۷۳/۱۱/۲۲

د پنجرې بلبل

چا ته ورشم ترې قربان شم چا ته عید مبارک باد کړم
نذرانه کړم اوښکې چا ته تیر وختونه چا ته یاد کړم
نه هغه گل او گلشن شته نه هغه ښکلي چمن شته
نه هغه خوارږه یاران شته په لیدوئې چې زړه ښاد کړم
چا ته څیرې گریوان یوسم چا ته وژاړم په چغو
څوک ئې اوري څوک به ئې واوري چا ته داد چا ته فریاد کړم
نپوهیږم نه به پوه شم که هم پوه یم نپوهیږم
چا داهسې رنگ ته خوار کړم چا داهسې رنگ برباد کړم
د زړه عرش ولړزیږه په دوعامې آمین وکړه
شه هم داسې رنگ ناښاده چې ئې زه داسې ناښاد کړم
چې د غرو سینې سوری کړي خپلې وینې په کې توی کړي
د شیرینې حورې مینې ! زه به څوک درته فرهاد کړم
گله ! مانه لاس برداړشه بل بلبل گوره په بڼ کې
زه صیاد بند کړم پنجره کې ځان به څنگه ترې آزاد کړم
آب او تاب ته د وجود مې په حیرت پلک اوسندان دی
د بستم د اور بتې ئې آب دیده لکه پولاد کړم
۱۳۷٤/۲/۲۰

د لوی اختر اوله ورځ

د سبا د امید ستوری

د سبا د امید ستوری داسې ورک دی په تیاروکې
لکه ورک چې د چا لعل شي د وختونو په ایرو کې

د وحشت گریوانه تاکې به تنې روغه پرې نه ږدم
د جنون جذبه مې شته لادې کمزورو شان پنجو کې

د وجود د غره هرپاڼ مې انگازه د چا د عشق ده
نامعلومه فریاد اورم د انگیو په ناروکې

د لټون شانه د سترگو په بنوکې پسې گرځم
مسا پر زړه مې ورک شوی د خوبانو په کمڅوکې

ما په ژبه رخصت ورکړ خو خبر د سترگو نه وم
ړا شه کینه گرانه مه ځه د باران په دې شیبوکې

د کنعان د گریوان اوبنکې د لیدو سترگې پیداکړه
د بنکلا یوسف روان دی د کاروان خړوگردو کې

گونگوسه ده په گلشن کې یو گل بل ته غوږ کې وایي
مزه نشته هیڅ د حسن دی بې قدره پسرلوکې

ای طبیبه ! زه به کوم یو درته وایم خپله پوه شه
شته هزار دردونه پټ مې د پرهر په خندیدو کې

خپله یې هم په سر اوربل دی گریوان تر په سپینو اوښکو
دالیدلې شمعې څه دي د پتنگ په سوزیدو کې

مینې جوړ آتش نفس کړم سینه ډکه د سره اوره
سمندر غوندې مې ژوند دی د اورونو په لمبو کې

که بلبل د سبا چوپ دی خو نغموکې تیر ارمان یې
لکه بوی هسې خورشوی د گلونو په وړمو کې

څو ودان د عشق جهان وي او ژوندی په کې انسان وي
د حافظ غزل به اوري د پیړیو په اوږدو کې

۱۳۷۴/۳/۱۰

د مینې زور

هسې زور مې په زړه کړی مینې ستا
عقل هوش را څخه وړی مینې ستا
راز رغون مې شو د زړه په کرونده کې
چې کرلی په کې زړی مینې ستا
ساه مې سوزي نور قدم اخستی نه شم
کړم په ډیرو منډو ستړی مینې ستا
هرې خواته مې چې بیایي ورسره ځم
اچولی راکې پړی مینې ستا
بندوبست مې د کفن دفن په کار دی
رانه جوړ کړ بېخي مړی مینی ستا
یوه زه نه یم چې یې هسې قول او زول کړم
په دارنګ کړ تېول وګړی مینې ستا
د «حافظ» په سر ئې توري خاوري باد کړې
چې غماز کړو منځګړی مینې ستا

۱۳۷۴/۳/۱۱

زما دردونه

هغه دردونه چې پر ما تیریږي
مینه کې کله پر بل چا تیریږي
عمر روان جوړه د باد شپه ده
لکه د نن هسې سبا تیریږي
ستا د وفا کیسه به پاتې وي تل
نه پاتې کیږي دا دنیا تیریږي
څو چې ځګر وربا ندې نه کړي ستي
پروانه کله له رڼا تیریږي
پرتادې يې سوری قدر هم ونه شي
خیر که پر ما هره بلا تیریږي
زما پر زړه باندې به څه تیریږي
چې رقیان دا ستا پر خوا تیریږي
آزار به واخلې د حافظ د مینې
ستا له کوڅې چې بینوا تیریږي

۱۳۷۵/٤/۲

د ارمان غوټۍ

د جانان د کور دیوه په بلیدو ده
دم ساعت د هجران شپه تیریدو ده
د پامیرد غره له څوکې به شي هسکه
پښتنه شمله مې بیا په جګیدو ده.
ارماني بلبله راشه ورنه څار شه
د ارمان غوټۍ موسکۍ په غوړیدو ده
چې آزار یې دی زما د زړه اخیستی
زمانه سلګۍ وهي په ژړیدو ده
د ګود رمنګي باڼه کړه ګلې راشه
مازدیګر شو د لمر ستر ګه په لویدو ده
سمندر ورته زما د اوښکو جوړ شو
د رقیب د ژوند کښتۍ په ډوبیدو ده
چې به شپه د مینا نو په کې نه شوه
د هغه کلي کوڅه په ورانیدو ده
د بیلتون ترخې شیبې به مو خوږې کړي
د وصال خوږه ورمه په لګیدو ده
بیا به شي پکې تپې د مینې مستې
عشقه! ستا ورانه دیره په جوړیدو ده
۱۳۷۵/۶/۶

د رحمن بابا په پیروی

یو تپوس

شنې زرغـــاراتو کــیــدلې دي کـــه نه دي
خـــو برویـان پرې لوبیــدلي دي کــه نه دي
چې د وخت خـــزان شـــړلي و بهـــاره!
بلبــــلان بیــــرته راغـلي دي کـــه نه دي
د گلشن مـــالیـــاره وایه لتـــا څـــار شم
ســـرې غــوټې دې غـــوړیدلي دي کـــه نه دي
د پســـرلي په نشـــه مســـتــولیــو نیــو
گـــریوانو نه مـــوڅـیـــرلي دي کـــه نه دي
چې به تـل د بیلتـــانـه په ژړا ســـرې وې
هغـــه ســتـــرگې خندیدلي دي کـــه نه دي
هغـــه زړونه چې ویده د مـــرگ په خـوب و
په ســـینو کې تـخنیـــدلي دي کـــه نه دي
کـــتـــارونه خـــړې زانې مـــهـــاجـــرې
په فـــضـــا کې نخـــیـــدلي دي کـــه نه دي
د رحـــمن له لاله زار حـــافظ خـــبـــر کـــړی
چې اورونه یې کـــړلي دي کـــه نه دي

۱۳۷۶/۱/۲۰

جلال آباد د نارنج گل

د لوړو غرو په څوکو

ستا تر درشله به د رځمه د بڼو په څوکو
که جوړه لاروي ستا تر کوره د چړو په څوکو

قدم قدم کې مې د سترګو فرش هوارد ی درته
ته چې له خياله پرې را درومې د پڼو په څوکو

يوه له درده ډکه څريکه مې په زړه شوه خپره
چې شړک دې را کړلو ما خوارته د کوڅو په څوکو

پام تيرمې نه وځې د سر او مخ په سپينو ډکو
واورې وريږي تل مودام د لوړ غرو په څوکو

چغه د حق به پټه نه کړم که په خوله مې راشي
ويروي څله ما منصور د غر غر وپه څوکو

چې ايره کيږي چوپه خوله اواز يې نه جګيږي
دا پتنګان دي چې سوزيږي د لمبو په څوکو

نه ده خوشبويه شا او خوا د نوبهار په ګلو
ستا د وربل عطر خپريږي د وږمو په څوکو

طبیبه! خیر که ملهم نه راوړې پټې نه راوړې

مالګې مې ښله د ورو پ د پرهرو په څوکو

د وخت آدم د خپل کرم په لاسو پاکې کړلې

خاورې پرتې وې د درخو د اننګو په څوکو

نه یم خبر چې به سکون په کوم مقام ومومي

د ژوند هیرې مې توپاني شوه دڅپو په څوکو

لکه غونچه د ناز له خوبه سترګې وغړوه

لړ د رته ږدي د تندي خال د پلوشو په څوکو

له کومې وینې رنګ اخستی د چمن ګلونو

زړه د بلبل دي سوري شوي د اغزو په څوکو

زړه مې د خیال وزرې وکړې د حجاز په طرف

ګرځي د مینې د حرم د منارو په څوکو

تراوسه مړندي په مینه کې ژوندي دي «حافظ»

غلبیل غلبیل سینه د عشق د مردکو په څوکو

۱۳۷۶//۰۲/۸

د ګلونو محفل

محفل ګل ساقي ګل رنګ په لاس کې جام ګل
ناز یې ګل مکیز یې ګل ادا خرام ګل
په کوم کور چې ګل واته ننواته کړي
درې ګل دیوار یې ګل کوڅه او بام ګل
چې ګل مخی ګل صفته په کې اوسي
په هغه مالت وریږي صبح و شام ګل
مطرب ګل ، سرود یې ګل نغمه یې ګل وي
شمع ګل ، پروانه ګل پاخه او خام ګل
د رنجو د خال دانه ورلاندې کېږدي
چې د مخ لپاسه خور کړي زلفې دام ګل
د خوبۍ مثال یې نشته په عالم کې
رب جوړ کړی دی په خپل قدرت تمام ګل
ګل هغه چې یې صفت واړه د ګل وي
څوک به څه کړي هغه ګل چې وي په نام ګل
ګلروخان چې سیل ته ووځي د ګلو

سـرئي ښکتـه کـړی په هر قـدم او گـام گل
یار مې گل ریبـعـار مې گل زه گـل پرست یم
ځـواب گل ، وعـده یې گل ده هر پـیـغـام گل
خوله یې گل ، سترگې یې گل بار خویې گل دي
چا لپـاره یې سـاتلي دي انعـام گل
گل قـاصـده ! چې د گلو ښـارته درومي
گل ته وړه زمـا له خـوا دوعـا سـلام گل
زه به گل غـوندې پرې ولې نه غـوړیږم
خندا گل مـوسکا ئې گل هم یې کـلام گل
نپـوهیږم دا به فـیض د کـوم بهـار وي
سـتـا د چم په باغ او بڼ کې وي مـودام گل
گل بدنه سـتـا د سـیـمې گل کـڅـوکې
غـوړیدلی دی د خـاصـو سره عـام گل
وریسې به خـود گلونه اقـتـدا کـړي
مـسـجد گل ، مـحراب یې گل په کې امـام گل
د حـسـافظ د زړه د گـل بلـبلـه راشـه
هـر کلی ته دی ولاړ په احـتـرام گـل
۱۹/ ۱۰/ ۱۳۷۶
کابل تایمني کور

د وصال شپه

د وصال شپه ده ترسحره ډیو بله پریږده
د دیدنونو بختوره ډیوه بله پریږده
چې پتنګ وسوزي بلبلې پرې نغمې ووايي
د زلفو کورکې معطره ډیوه بله پریږده
زړه مې لانه دی پوره موړ په نظاره د حسن
خواست مې قبول کړه د زړه سره ډیوه بله پریږده
چې درته وکړمه یوځو د دلدارۍ خبرې
زما خیالي ښکلې دلبره ډیوه بله پریږده
ستا د ښکلا افسانه ورو په ورواوږد یږي پسې
د تولو ښکلو مخوره ډیوه بله پریږده
لوګي اوګي به کړم لتانه سپیلني د سترګو
الله دې مکړه له نظره ډیوه بله پریږده
ماوې چې زه به لنډوم درته د عشق غمونه
داکیسه نه شوه مختصره ډیوه بله پریږده
چې په محراب د وروځو ستا د سجدو وار نشته دی
د قدر شپه ده رادبره ډیوه بله پریږده
که لږ تیاره شوه د رندانو بد مستۍ ته ګوره
د بزم میره معتبره ډیوه بله پریږده
مقام د حال کې تل د قال ژبه ګونګی پاتې وي
د خوار «حافظ» په حال خبره ډیوه بله پریږده

۱۳۷۶/۱۱/۲

حیات آباد پېښور

په دې دنیا جنت

وروستی وخت وروستی دیدن دی کـه راځي

گرانه وخت د ځنکدن دی کـه راځي

په ځیر ځیر ستا د راتلو لارې ته گوري

سترگې سترگې مې بدن دی کـه راځي

چې په گلو به ئې شورو د بلبلو

اوس خزان هغه چمن دی کـه راځي

چې به شول په کې د مینې مجلسونه

تس نس هغه انجمن دی کـه راځي

بې لتا مې داسې حال دی کـه یې پوښتې

په سره اور کې کړیدن دی کـه راځي

چې به ما پردې دنیا جنت بللو

دوزخ شوی مې وطن دی کـه راځي

۱۳۷۶/۱۲/۱۳

ځلور قله

د دنیا غمونه سیند باندې لاهو کړه
ځان ملنګ کړه د جانان په درکې هو کړه
چې د عشق د بندګۍ طوق دې روزي شي
د فاختې غونډې ځان ستړی په کوکو کړه
دوګانه دې چې قبول یګانه رب کړي
د خپل زړه په وینو تل تازه وضؤ کړه
د غماز د بدو سترګو که ځان ژغورې
ځلور قله هر سبا د رباندې پوٚ کړه
که مطلب دې د جنت د حورو خوند وي
د دنیا د زړې کونډې په مخ تو کړه
چې جهان یې په حیرت تللی ښکلا ته
د سر لاندې د هغې ښکلې ماهو کړه
د وحدت دُر او مرجان چې کړې ترلاسه
نو د اوښکو په دریاب کې ځان ماهو کړه
نفس شیطان درپسې ګرځي خبردار شه
د تقوی سنګر کې ځان ورته قابو کړه
د موسی د امسأ راز معلوم کړه ځان ته
بې اثره د فرعون سحر او جادو کړه
تار د حورو د جنت له زلفو راوړه
د حافظ د زړګي زخم پرې رفو کړه

۱۳۷۷/۲/۱۳

کور تایمني کابل

پیوکی

عشقه پسرلی شوم ورندی دی کړم
ښه شیبه باران یم شرندی دی کړم
خال دې د ابرو په منځ کې کېښودم
غشی شوم لینده کې شغندی دی کړم
مړومه سلګۍ د زنکدن مې وې
ګرانه مسیحا شوې را ژوندی دی کړم
تامې د ګریوان تارونه ونغړل
غاړې د جنون ته غړوندی دی کړم
هسې په نری شمال به ورژم
ګل دې د ریدي کړم رپندی دی کړم
تاچې د نظر غشي راوویشتل
لاغر شه د غرونو ترهندی دی کړم
واړه کرامات د حسن خپل ګڼه
شوم هغه زیارت چې پسندی دی کړم
تور د تورو زلفو دې راپورې شو
توریې چې وي بخت هغه تندی دی کړم
خیر که د مالي منت دې واخستو
زیب دې د وربل شومه جُندی دی کړم
تل به دې حافظ د ښکلا پاتې شم
ګلې ! که پیوکی کې څونډې دی کړم

۱۳۷۷/۱۱/۶

منصوري هوډ

قربان دې شم له سترګو چې جامونه چپه نه کړې
زما د خوارې مینې اُمیدونه چپه نه کړې

راغلې مې د زړه په ورشو سخته وچکالي
باران د دیدن راوړه خو وږونه چپه نه کړې

ترهغو به یوپل له میکدې نه کړم بهر
ترڅو مې چې ساقي په سرخمونه چپه نکړې

د ډیرو ککرۍ به په کې ووهي تالونه
زما منصوري هوډه که دارونه چپه نه کړې

د حُسن چنګیزي لښکره بویه احتیاط
د زړه په غلغله کې مې تختونه چپه نه کړې

فرهاده ! زه دې نه منم د عشق پهلواني
ترهغو چې پربل مخ دا لوی غرونه چپه نه کړې

امعبد ته هم نشه کې د وحدت راغلې آشنا
واعظ خو دې چپه کړو ممبرونه چپه نه کړې

حافظ به درته ووايي اتل د عشق په څه
که چیرته د اغیارو سنګرونه چپه نه کړې

۱۳۷۷/۱۱/۱۳

کابل تایمني کور

د لمر لمنه

مازدیگر دی ځمه لار دگودر نیسم
د پیغور د تورو وار ته ئې سر نیسم

زما ژوند دې ورنه ځارشي چې خوښیږي
د بنوغشي یې تول په تتر نیسم

که ولې د شودوشا تو کې راسمې
شنده ونه شومه کله ثمر نیسم

چې آباد دې کړم د عشق عمارتونه
نن سبا ورته د مینې اثر نیسم

د لاویز عطر به راوړي ستا د زلفو
ستا د سیمې له نسیمه خبر نیسم

چې دې خیال ساتم د سرو شونډو په زړه کې
«گویا داچې په پنبه کې شرر نیسم»

چې یې بیل نشم د حسن له مرکزه
د ذرې په دود لمنه د لمر نیسم

زړه مې تور د تورو شپو تورو تیارو کړ
د رڼا د راتلو لار د سحر نیسم

خوږ ځواب قاصد راوړی دی له یاره
چې حافظ په محرم کې اختر نیسم

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د نظر براق

چې راپورې دې شو تور د تورو سترګو
هله پوه شومه په زور د تورو سترګو

د هوسۍ په شان به ئې خوب په منیر.تون وي
پاتې مه شه په چا پور د تورو سترګو

د ښو نیزو کې زړه وړی له ګوګله
د نظر په براق سپور د تورو سترګو

تاریکو کې د ژوندون اوبه مونده شي
که ځای راکړی یار په کور د تورو سترګو

د رنځجو په څیر به دوړه ایره پایي
چې کوم زړه سوی په اور د تورو سترګو

«په کې صید کړي د حرم د غزالانو»
د نظر دام چې کړي خور د تورو سترګو

ورځ تر ورځې ئې بازار پسې تودیږي
صفت نه کوومه نور د تورو سترګو

زه «حافظ» چې د ښکلا په بازار راغلم
په کې جوړ ؤ عجب شور د تورو سترګو

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د حُسن عرش

د بندګی کړی مې غوړ کې شوه غلام وختم
د حسن میره بخت مې ګوره ستا په نام وختم
که شوم وړه لکه رانجه د تندي خال دې شومه
عرش ته د حسن دې اشنا په یوه ګام وختم
د عشق کلال خپله پچه کې راته ځای رانه کړ
په اور د مینی کې لا پوخ نه یمه خام وختم
له هرې خوا راباندې راغلې د تیارو لښکرې
د سبا ستوری وم بې وخته په ماښام وختم
رانه اداب د محفل هیرشو ساقي عفوه غواړم
له ډیرې بیړې وارخطأ په سر د جام وختم
کامیابي مې د دنیا په امتحان کې نشته
په ازموینه کې د مینې چې ناکام وختم
داچې له غیرې مې د عطرو قافلې باریږي
لکه پروته دې د قد په ګل اندام وختم
غمازه ! ستا د بدو سترګو د محک په قیاس
د یار حضور کې شوم سره زر عیار تمام وختم
چې اقتدأ مې په محراب د کږو وروځو وکړه
«حافظ» د مینې مقتدي ومه امام وختم
۱۳۷۷/۱۱/۲۸

د دانګۍ چینه

په لته بند د زړه مې کړې د جانان تیرېږي
ځي د ایلبند په لور کتار کتار اوښان تیرېږي
تورې کیږدۍ د دانه ګۍ په چینه ودریدې
د اوبو ژۍ په اوږو ایښې ګلرخان تیرېږي
ورته ریښې ریښې ګریوان د مجنون لاره نیسي
د سحر خړه کې لیلا راغله کاروان تیرېږي
سبا بلبلو په نغمو کې داسې ویلې سره
ښکلي بهاردي زاروان سپیره خزان تیرېږي
عشقه ! له دې نه به هم بله مرتبه وي لوړه
چې د میږي په کور د حسن سلیمان تیرېږي
داخو نیولی د ښکلا وډیو وګل په سرو
هسې په څنګ چې ترې د حسن پتنګان تیرېږي
غمازه ! ته ترې څه خبر یې ته پرې نه یې سوی
کومه لمبه چې د بیلتون زما په ځان تیرېږي
کچکول د سترګو کې ورواچوه خیرات د دیدن
ګلې ! کوڅه کې دې د مینې ملنګان تیرېږي
د خدای کلام کې ورنه څه ښکلې کیسه جوړیده
څوک څه خبر چې څه کوهی کې د کنعان تیرېږي
څوک یې په کانو ولي څوک مسخرې پرې کوي
« حافظ » په دغه مالت بیا څیرې ګریوان تیرېږي

۱۳۷۷/۳/۱۳

گنډيري گلونه

د حسن گل ته دې حيران ولاړ هک پک گلونه
چيرته گلاب گلونه چيرته د زمبک گلونه

گلې ! چې ته به پرې راځي لکه وږمه د گلو
شه هغه ځمکه هرقدم څپک څپک گلونه

چې تش ښکالو دې د ښکلا ورته په غوږ کړه نسيم
له هرې خوا درته په بڼ کې شو راڅک گلونه

ربباره ! تاوې يار به راشي لا راغلی نه دی
په انتظار مې شو د سترگو مردمک گلونه

ډکه ځولۍ د روږم وربل ته د سپين غره له گلو
څه گنډيري گلونه ښکلي څه مښکک گلونه

څه نمکي حسن درکړی پاک الله دی درته
ستا د گل مخ سره پيداکړي لانمک گلونه

داخو بورا دی چې د ژوند کور ئې غونچې د گلو
کله ليدای په رڼا ورځ شي شوپرک گلونه

حافظ چې ستا د حسن باغ ته هر سحر در درومي
کره کوي په کې د سترگو په محک گلونه

۱۳۷۸

د حُسن باران

یو گل وم له گلونو گلستان کې به مې شپه وه
بهار کې به مې شپه وه په خزان کې به مې شپه وه
د مخ د لمر په وړانګو کې دې ورک اوبه او به شوم
روڼ ستوری د آسمان وم کهکشان کې به مې شپه وه
سهار به د بلبلو په نغمو راجګیدم
د تورو تورو زلفو شبستان کې به مې شپه وه
جنونه ستا وحشت زړه کې پیدا کړ دا سکون
وحشیان به راته رام ؤ بیابان کې به مې شپه وه
ښکلا د طبیعت به کړه هر دم نور افشاني
لوند لوند به وم د حسن په باران کې به مې شپه وه
نه غم د بیلتانه ؤ او نه فکر د هجران
د وصل په ښایسته ښکلي مکان کې به مې شپه وه
ماشوم غونډې مې لوبې ستا خالونو سره کړې
نتکۍ کې به مې شپه وه په پیزوان کې به مې شپه وه
وږمه وم هر سهار به دې له څنو خپریدم
سنبل کې به مې شپه وه په ریحان کې به مې شپه وه
نسیم د صبحدم به نازولم تخنولم
امیل ومه په غاړه د جانان کې به مې شپه وه
په کوم نظر چې اوس «حافظ» ته ګورې داسې نه ووم
تنې غونډې د ښکلو په ګریوان کې به مې شپه وه
۲۴ / ۲ / ۱۳۷۸

د سبا ستوری

د تورو ستر گو غم په سر واخستم

لکه نشه ئې په ساغر واخستم

شو د زړه بدر مې د تندر په حال

نن یې چې ټول په خپل نظر واخستم

شوم ئې له سر د قربانۍ ګډوری

زه لړ ولاړ وم خو ده بر واخستم

د سبا ستوری وم اوس بل څه شومه

ذره ذره د حسن نمر واخستم

چې هر یو غبر مې راغبر ګیږي په غوږ

لکه انګی په غیږ کې غر واخستم

«حافظ» به اوس پدې کې څه ووایم

تاچې د مینې په هنر واخستم

۱۳۷۸/۲/۲۵

کابل تایمني کور

د پنجرې دروازې

ته چې لاړې زه دې پرېښودم يوازې
را په مخ شوې د دنيا د مخ ناسازې
بلبل وار د ګل په هجر شور فرياد کړم
د پنجرې دروازې نه شوې راته وازې
دې ماڼو کې زړه سوې نښتې په ويرژنو
ستا کوڅې ته مې راځي اوښکې آستازې
پام چې مخ دې ښکاره نه کړې د ساڼونه
پيدا شوې بدې سترګې نظربازې
ښاپيرۍ د چين ما چين مې هم کتلې
ستا په څير نښته اوږدې زلفې درازې
حيرانيږم دې دستور د زمانې ته
چې په مينه اشارې بولي غمازې
«حافظ» پوه شومه په راز د واړو کونو
چې مې سترګې ستا د سترګو شوې همرازې
۱۳۷۸/۲/۲۸
کابل تايمني کور

د ځواني مرگی منگی

په چغـــو او په کـــو کـــو دې په وروژړیدم
پـــه لـــر وژړیـــدم او هـــم پـــه بـــر وژړیـــدم

قـــربان دې له درباره شم دربان مې شـــو مـــانع
حـــضـــورته دې درتلی نشم بهـــر وژړیدم

بلبل سره د مـــینې په دســـتور کې یم شـــریک
د گل په پانه پرخـــه د ســـحـــر وژړیدم

دنیـــا راســـره ژاړي خـــو یو یار راســـره نه
نغـــمـــه د مـــنات رباب شـــوم په هنر وژړیدم

د حُسن مـــازدیگر مې کړو په خپلو اوښکو ډوب
منگی د ځـــواني مـــرگې په گـــودر وژړیدم

راوړې مې له سپـــین غـــره ځـــولۍ تشـــه د مـــراد
په خـــړو خـــړو غـــرونو د خـــیـــبـــر وژړیدم

هیڅ رحم ئې رانه غی دې کلک زړه کې په «حافظ»
هرڅـــو مـــره کـــه په مـــخکې د دلبـــر وژړیدم

۱۳۷۸/۳/۷

سپیره منگی

بیگاه په خوب کې مې دلبر په غیږ کې سر ایښی ؤ
ځکه مې سر له اسمانونو څخه بر ایښی ؤ
اوس د خپل سر په قدر یاره پوهیدلی نه شم
سرخو ؤ هلته چې مې کله ستا په در ایښی ؤ
د ګلو تاج به مې ګنهلو پرې ستومانه نه وم
چې مې د سر لپاسه ستا د غمو غر ایښی ؤ
د ناز په نیم نظر دې زه څنګه بیدله کړمه
دادې په سترګو کې جانانه څه هنر ایښی ؤ
ته چې په دا قدو بالا د باغ په لورې لاړې
سردې پښو کې درته سرو صنوبر ایښی ؤ
وخته د خاورو سره خاورې شوه د مجنونو میره
سپیره منګی یې لا تراوسه په ګودر ایښی ؤ
ماوې د بد نظر اثر به درنه کډه وکړي
سپیلنی زړه مې ستا د عشق په مجمر ایښی ؤ
«حافظ» به تهوله شپه د ستا د یادو ذکر کاؤ
غوږ به یې تل په غږ د الله اکبر ایښی ؤ

۱۳۷۸/۳/۱۷

د کرم امسا

پرېوتم د زړه له زوره پرېوتم
عشقه! ستا له مستـه شوره پرېوتم

لږ د لونګين نه دي خطا شومه
لاس راکوه هله ګوره پرېوتم

حُسنه! ستا د خيال د دنګو غرو په لار
برنښم خـتي نسکوره پرېوتم

شور فرياد مې واوره د جنون د ښتې
ستا په لمن څه بې کوره پرېوتم

راکړه د کرم امسا چې پورته شم
راشه اى زما غمخوره پرېوتم

تور د سترګو سپين مې ستا په يادو شوې
اى زما د سترګو توره پرېوتم

جوړ چې د حافظ د عشق جهان نه شو
دا دنيا کړه ورانه نوره پرېوتم

۱۳۷۸/۳/۲۳

د سترگو مسیحا

که داغونه مې د زړه گورې راځه
آینه کې ځان ته څه گورې راځه
روح مې تللی ستا د یادو هدیرې ته
که ما خوار غریب ته ښه گورې راځه
چې باران د پشه کال ورته حیران دی
که د اوښکو وریده گورې راځه
دود یې خېږي ایرې کېږي پتنگان دي
په ډیوه که سوزیده گورې راځه
شهادت یې مبارک شه ستا د سترگو
په زړه خښ دې که بانه گورې راځه
لاس دې راکړه سترگې پټې کړه بیا گوره
که ترعرشه رسیده گورې راځه
ستا د شوندو خوږلني ده پرې غالبه
خیر که سترگو کې ترخه گورې راځه
ستا د سترگو مسیحا ته په کاته دي
که د عشق په تبه مړه گورې راځه
که قبوله مې دُعا شي گرانه یاره
بده ورځ په ژوند و مه گورې راځه
۱۳۷۸/۳/۲۳

رنځورې ته

چې دې وچو سپیرو شونډو ته نظر کړم
ګلې وایه ! چې زه څه خاورې په سر کړم
که زما په وینو ستا د خوږ علاج شي
چاړه واخله چې د زړه وینې مې درکړم
چې خالي دې اوښکې وګرځي په سترګو
نو ګریوان له غمه زه په اوښکو ترکړم
که د مرګ پرښته چیرته پرې راضي شي
زه به ساه د ستا د ساه په بدل ورکړم
که ته نه یې راز به ستا د میني فاش کړم
زه به ټول عالم په دې مینه خبر کړم
نا معلومه درد دې خوري د صورت وینه
په وینا به د طبیب څنګه باور کړم
زما عشقه ستا له ځوره به څه وایم
زه دې څنګه په ژوندوني درپه درکړم
که دیوه ستا د جمال شي چیرته بله
د پتنګ غوندې به زړه پرې خاکستر کړم
حافظ ستا دروغ صورت ارمان وړي ګورته
خاورو لاندې به هم ستا لورته نظر کړم

۱۳۷۸/۳/۲۶

د گلو کر

د گلو کــرته مې د ربو له چې گــلان وکــرو
څــو امــیلونه چې په غــاړه د جــانان وکــرو

خیر دی که کال سوکړه راغلی اسمان زړه کلک کړی
د زړونو للمــه به د اوښکو په باران وکــرو

چې د توپان د لیــونو مــوجــونه ونه ډارشي
د قــوبچی به په څــپــوکې د گــریوان وکــرو

کټ او پیــروني به ترې جــوړشي تلې هم ورســره
راشــه د اوښکو یوڅــو ستوري په اســمــان وکــرو

گــوندي دمــه ئې شي په ســیوري څوبې دمــه زړونه
د رحم زړي به په زړه کې د انــســـان وکــرو

چې ډ ک خــمــان راته ولاړوي د کــاله په غــولي
یوڅــوتاکــونه به په کــورکې د مــغــان وکــرو

یولاله زار به ورنه جــوړشي د بهــار په مــوسم
د زړه داغــونه کــه د عــشق په بیــابان وکــرو

چې د راتلو هرپل ئې ســتــرگــوته دا ویاړ وبښي
حــافظه راشــه چې په لارکې ئې چشــمــان وکــرو

۱۳۷۸/۵/۷

غلچکی خال

د وروځو خال ئې غلچکې د زړونو لارې وهي
څوک چې تالاشي هره خوا چغې کوکارې وهي

حُسنه ! ځلادې یو په څوشوه د بهار په موسم
څنو وربل کې چې گلونه پرې وارې وهي

ساعت گړی ته مې د عمر تغر تول وگڼه
د ژوندون پانگه مې غمونه وار په وارې وهي

ځمکه فضا د بیلتانه ماتم په سر اخستی
دلته زه ژاړم په هوا زانې چیغارې وهي

چیرته سیلاب او چیرته توی چې په گریوان بهیږي
دامې د سترگو له اسمانه اوښکې دارې وهي

د زړه پرهرمې شو زولن ناسور به جوړشي ورنه
کاږه بانه دې شیبه دم په کې نوکارې وهي

زاري جگې دي لاس د چا زنې پښې ښکلوي
دولت د حُسن بیا د کومې یوې خوارې وهي

چې یې له سترگونه د ستورو تبنتولی دی خوب
دا خو حافظ کړیکې له درده د ناچارې وهي

۱۳۷۸/۵/۲۳

کابل

د تندر توره

د تندر توره چې د وريځو په لښکر ووته
ناره د فتح د مستانو له سنګر ووته

د زړه په فصل مې تنها د ږلۍ تيره شوله
داسې ئې وسوم چې مې سره لمبه له سر ووته

د تورو شپو تيارو په غېږ کې پوره ؏ وځبيښلم
بس دغه چغه مې له خولې نه په سحر ووته

رنګين بازار ئې د همزولو په ګودرکې جوړ کړ
د نجونو ميره چې له کوره مازديګر ووته

چې د بڼو نيزې ئې ماپلو راواړولې
ماوې سينې څنې مې څوکه د خنجر ووته

روحه! چې ته مې له نظره شوې پنا د سترګو
ساه مې وزرونه ورته ګوره د نظر ووته

د زړه ملوک مې د کلونو مساپر شو پسې
بدرىٰ د حُسن چې ارم نه په سفر ووته

نن د ساقي د مستو سترګو اثر دومره زيات شو
ستا بد مستى شرابه څه شوه په کوم ور ووته

حافظه غلاته دې د زړه د کور راغلې وه څوک
پرې خبر نه شوې ښاپيرى وه په هنر ووته

١٣٧٨/٦/١٧

ACKU PROPERTY

مات ستوري

دچا دمـــینې دیادونو قـــافلو ســـره ځم
ســحره ! ستـــا دمـــاتو ستــور و بدرگــو سره ځم

یوه شیبه نیمه به یم دمه دیار په رخسار
لکه شــبنم په گل د نمر دراختـــو ســـره ځم

دسفر غوټې مې تړلې داشنا کلي ته
ځم روانیږم دبلبلو دنغمو سره ځم

لکه دشــمعې بلووم په سر لمبه دمینې
تورې تیاري رڼا کوومه دډیوو سره ځم

دخوښۍ ناوې مې یوه په کور دننه نه شوه
زه به ترڅو ددې نیمزالوجنازو سره ځم

که راپخلا مرور یار شي په موسکاشي راته
دخپلو ترمو ترمو اوښکو دجرگو سره ځم

مالیاره ! پام سترگې درنې نه کړې گلچین نه یمه
وړمه وړمه یمه روانه دغونچو سره ځم

حافظ (حافظ) یم پاتې شوی حسنه ! ستا په درگاه
که چیرته ځم حسنه ! هم ستا په اشارو سره ځم

۱۳۷۸/۵/۲۹

PROPERTY OF ACKU 8708

رنگين مانبام

حسن دې ښکلا ده څه رنګين غونډې مانبام دی
وګوره آسمان ته د سپوږمۍ يې لاس کې جام دی

ګرځي صراحي په لاس ښکالود ښاپيرو اورم
دلته غني پروت دی سرته ناست ورته خيام دی

هرې خواته دلته کې تسبيح د پرښتو راځي
وينم په حساب کيږي سجود دی که قيام دی

پيري په سپنږسيو د کنعان د حسن ګل پيري
خدايه دا د حسن څه وږيا شانتې ليلام دی

تل چې ترې د مينې طوافونه شپه او ورځې شي
دا جوړه کعبه ده او که ستا د کاله بام دی

ناز د آسمان ستوري هم د ښکلو په ليمو مني
تا ښايست ورکړی چې په خپل قدرت تمام دی

ټول قضا لمونځونه به دې وشي پسې نيت کوه
صف و روځې بانه يې مقتديان خال يې امام دی

پوخ يې کړو لا پوخ نه دی حافظ په اور د مينې کې
اوس هم لا په سپينه ږيره ستا په مينه خام دی .

۱۳۷۸/۷/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر چاپ شوي آثار :

۱- دنغمو کاروان (دشعرو نو ټولو نه) ۱۳۵٦ کال .

۲- دشمشاد له هسکې څوکې (دشعرو نو ټولگه) ۱۳٦۲ کال .

۳- ستا دچم گلونه (د غزلو ټولگه) ۱۳٦۵ کال .

٤- تاترې (دنظمو نو ټولگه) ۱۳٦٦ کال .

۵- دردونه او تکلونه (دشعرونو ټولگه) ۱۳٦۹ کال .

٦- مات ستوري (همدا ټولگه) ۱۳۷۸ کال .

۷- د اتم ټولگي لپاره د تاریخ ژباړه ۱۳٤۲ .

دشاعر ناچاپ آثار :

۱- دباچا خان په باب نظمونه .

۲- دسولې په باب نظمونه .

۳- زما ترانې د (زرو په شا و خواکې) دتصنیفونو ټولگه .

٤- دنړۍ د ادبیاتو دشاهکارونو کیسې (ژباړه).

۵- دنړۍ دمشهور شاعرانو شعرونه (ژباړه) .

٦- د غزلو یوه ټولگه .

۷- دحق پتنگان: دیني لیکنې چې وخت په وخت د راډیو له لارې خپرې شوې دي

۸- سهارنۍ نذرانې : دیني لیکنې ، د راډیو لپاره .

۹- دلنډو کیسو یوه ټولگه .

۱۰- ویرینې اوستاینې نظمونه .

PROPERTY OF ARIC Established

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني

خپاره کړې آثار

۱ - ثیرې کرېوان، عبدالوهاب سرتیر.

۲ - سیندونه هم مري، اسحاق ننګیال.

۳ - پښتانه (پټانز)، اولف کارو.

۴ - دویمه سقاوي، سمسور افغان.

۵ - په افغانستان کې توپان، غوث خیبري.

۶ - د شملې پېرې تر نمايي د افغانستان د بهرنیو اړیکو تاریخ، لوډیك آډمیك.

۷ - په افغانستان کې رښتیا څه تېرېدل؟ الکساندر مایوروف.

۸ - د سیند پر غاړه، حبیب الله زړه سواند شینواری.

۹ - ګام پر ګام له خوشال سره، محمد آصف صمیم.

۱۰- مات ستوري، نصر الله حافظ.

د افغانستان دکلتوري ودې ټولنه - جرمني
VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER
AFGHANISCHEN KULTUR E.V
د خپرونو لړ (۱۰)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library